

ที่สี่... สถานีคีตดีปกครอง 5

จัดทำโดย... สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

สิ่ง
ที่...

สถานีปกครอง 5

กึ่งนี้... สถานีติดัมปกครอง 5

ISBN : 978-616-333-057-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 : สิงหาคม 2558

จำนวน : 20,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย... สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง
120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
โทรศัพท์ 0 2141 1111

Call Center
1355

ดำเนินการโดย กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

<http://www.admincourt.go.th>

www.youtube.com/user/acmcc2014

พิมพ์ที่ : Success Publication Co.,Ltd
34 ซอยลาซาล 22 ถนนสุขุมวิท 105
แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ : 089-7774067, 081-7550969
แฟกซ์ : 0 2106 3871

คำนำ

หนังสือ “**ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 5**” เป็นสื่อประชาสัมพันธ์อีกรูปแบบหนึ่งที่ศาลปกครองผลิตขึ้นเพื่อมุ่งเน้นเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับศาลปกครองโดยสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐในเรื่องอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองและประเภทของคดีปกครอง มีเนื้อหาที่กล่าวถึงคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง โดยนำคำพิพากษาที่สิ้นสุดแล้วของศาลปกครองมาเรียบเรียงใหม่ในรูปแบบเรื่องสั้นจบในตอน

สำนักงานศาลปกครองได้จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง “**ที่นี่...สถานีคดีปกครอง**” มาแล้วทั้งสิ้น 4 เล่มด้วยกัน โดยแต่ละเล่มมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับคดีปกครองประเภทต่างๆ ซึ่งผู้สนใจสามารถติดต่อขอรับหนังสือที่...สถานีคดีปกครองทั้ง 4 เล่มได้ที่สำนักงานศาลปกครองทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในวันและเวลาราชการ รวมทั้งสามารถรับชมสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ที่ www.youtube.com/user/acmcc2014

สารบัญ

	หน้า
สถานีที่ 1 เพราะอดีตที่ฝังใจ	7
สถานีที่ 2 ตรวจรับ ต้องนับให้ครบ	13
สถานีที่ 3 ไข่เหตุดุสตุวิสัยหรือเปล่า?	19
สถานีที่ 4 เรื่องของเรา	25
สถานีที่ 5 คินงาน ต้องคินของ (ไหม?)	31
สถานีที่ 6 เวลาไม่เคยคอยใคร	37
สถานีที่ 7 บอกเลิกได้อย่างไร ก็ไม่ใช่คนผิตนี่นา	43
สถานีที่ 8 ด้วยความเหมาะสม	49
สถานีที่ 9 ทำเพื่อหลวง	55
สถานีที่ 10 เกินสิทธิ	61

ก่อนออกเดินทาง

ศาลปกครองเป็นองค์กรตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเป็นเอกเทศ แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีปกครอง ซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยตนเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

ดังนั้น ศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย ศาลปกครอง ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครองและศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญา และคดีอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ การจัดกระบวนการยุติธรรมออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญา ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า “ศาลคู่” ซึ่งต่างไปจากเดิมที่เป็นระบบ “ศาลเดี่ยว”

มาตรา 9 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

(2) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

(5) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด

(6) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

สถานีที่ 1

เพราะอดีตที่ฝังใจ

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.4/2553

เพราะอดทนที่เสียใจ

การศึกษาคือการลงทุนและลงทุนเป็นเงินที่สูงมากด้วย ประโยชน์ติดปากที่ผ่านการพิสูจน์แล้วว่า จริง!! ใครบ้านรวยก็ดีไป แต่ใครไม่มีนี่สิ ต้องวิ่งเต้นไขว่คว้าหากันต่อไป

ทุนการศึกษาก็เป็นโอกาสหนึ่งที่มาช่วยเติมเต็มให้คนที่ขาดทุนรอนในการเล่าเรียน แต่ปัญหาการผิดสัญญาทุนก็มีตามมาด้วยเหมือนกัน ก็อ้างเหตุผลกันไป สถานะคดีปกครองตอนนี้ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ มาดูกันว่าจะเป็นยังไง บอกเลยว่าร้อนที่สุดๆ

เรื่องราวสุดดราม่าที่น่าตานองตรมมระทมจิตราวกับละครหลังข่าวภาคค่ำเรื่องนี้ เหตุเริ่มมาจาก “นายขวัญอ่อน” เด็กหนุ่มเรียนตีมีใจรักวิทยาศาสตร์แต่ปราศจากปัจจัย (เงิน) ในการเรียน แต่ด้วยความเก๋งัดแบบทะเลลูประตุโรงเรียนมาตั้งแต่ ม.ปลาย

ทำให้ได้รับทุนการศึกษาตามโครงการพัฒนาผู้มีความสามารถตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งเรียนมาถึงระดับปริญญาโท โดยทำสัญญาให้ทุนกันไว้ 2 ปี

ฉบับแรกทำไว้ตอนเรียน ม.ปลาย โดยระบุว่าเมื่อเรียน จบ ม.ปลายแล้วจะเข้า ศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยที่คณะอนุกรรมการ โครงการกำหนด

ฉบับที่ 2 ทำไว้ตอนเรียนอยู่ปี 1 ในระดับปริญญาตรี ตกกลางคืนว่าเมื่อเรียนจบ ในระดับปริญญาตรีแล้ว ต้องเข้าเรียนต่อปริญญาโททางวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัย ที่คณะอนุกรรมการโครงการกำหนดและเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทแล้ว หากไม่ได้รับการคัดเลือกจากคณะอนุกรรมการโครงการให้ศึกษาต่อระดับปริญญาเอก ต้องเข้าปฏิบัติงานในหน่วยงานที่คณะอนุกรรมการโครงการกำหนด

ในกรณีที่ผิดสัญญาทั้ง 2 ฉบับ ผู้รับทุนต้องชดใช้เงินทุนคืนเป็นสองเท่า และต้อง ชำระให้ครบถ้วนภายใน 90 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้ให้ทุน หากไม่ชำระเงินหรือ ชำระไม่ครบภายในกำหนด ผู้รับทุนยินยอมให้คิดดอกเบี้ยจากเงินที่ค้างชำระในอัตรา ร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ครบกำหนดชำระจนถึงวันที่ชำระหนี้เสร็จสิ้นครบถ้วนแล้ว ทั้งนี้อาจไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาในกรณีตายหรือคณะอนุกรรมการโครงการได้พิจารณา แล้วเห็นว่ามิเหตุอันสมควรให้ไม่ต้องรับผิดชอบแล้วก็ได้ คุณแล้วก็จะยินดีกับคนเก่งคนนี้ แต่ไม่มีใคร รู้หรือกว่าเด็กคนนี้มีภาพอดีตฝังใจที่บั่นทอนกำลังใจในการเรียนที่เปลี่ยนชีวิตและจิตใจ ไปตลอดกาล นั่นคือ ในช่วงเรียนอยู่ ม.5 นายขวัญอ่อนไปฝึกงานด้านเคมีอินทรีย์ที่ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และได้ไปทำเครื่องแก้วทรงกลมซึ่งมีคุณภาพสูง ราคาแพงมาก และหาซื้อได้ยากแตก ความรู้สึกฝังแน่นในใจนายขวัญอ่อนตลอดมา และกลัวที่จะต้องพบหน้าอาจารย์ที่นี่!!

...แต่โชคชะตาก็มักเล่นตลกกับมนุษย์ เกลียดกลัวอะไรก็ได้เจอสิ่งนั้น...

เพราะหลังเรียนจบ ม.ปลายนายขวัญอ่อนก็ได้เข้าเรียนต่อในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเดียวกับที่ตนเคยสร้างวีรกรรมไว้ ความผิด ในอดีตได้กลับมาหลอกหลอนอีกครั้ง!! 4 ปีที่เรียนที่นี่มีแต่ความหวาดกลัวในใจ และเป็นไปแบบหลบๆ ซ่อนๆ ใช้วิธีการอ่านศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพราะไม่กล้าพบหน้า อาจารย์ จนต้องไปพบจิตแพทย์ โดยผลการวินิจฉัยของแพทย์พบว่านายขวัญอ่อน ป่วยเป็นโรคซึมเศร้า ชนิดเรื้อรัง แต่ก็ยังคงกัดฟันเรียนจนจบแม้จะได้เกรดไม่ดีนักและ ในระหว่างที่เรียนอยู่ที่นี้ ก็ยังไปลงเรียนเพิ่มเติมที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย รามคำแหง และจบการศึกษาในปี 2546 พร้อมๆ กัน แต่ได้เกียรตินิยมอันดับ 2 ... โอ้!!

ทำไมแตกต่างกันราวฟ้ากับเหวเช่นนี้

พอมารายงานต่อ ปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเดิม นายขวัญอ่อน ก็ยังคงมีปัญหาเดิมๆ อยู่ โดยไม่ยอมส่งงาน ไม่ไปสอบ หนักจนถึงไม่ยอมไปเรียนอีกเลย แต่กลับไปเข้าศึกษาต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทางคณะอนุกรรมการโครงการเรียกให้ไปพบเพื่อจะพาไปหานักจิตวิทยาและนำผลการวินิจฉัยไปประกอบการพิจารณาตัดสินเรื่องการชดใช้ทุน แต่นายขวัญอ่อนไม่ยอมไปพบและไม่ติดต่อกลับมาแต่อย่างใด

คณะอนุกรรมการโครงการจึงได้ลงมติว่านายขวัญอ่อนไม่สำเร็จการศึกษาตามสัญญา ต้องชดใช้เงินทุนคืนเป็นสองเท่าของเงินทุนที่ได้รับมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย - ปริญญาโท โดยมีหนังสือทวงถาม ถึง 2 ครั้ง แต่ก็ไม่มีการตอบกลับมา จึงนำเรื่องมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้นายขวัญอ่อน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) และนางขวัญใจ ผู้ค้ำประกันตามสัญญา (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) ชดใช้เงินทุนพร้อมดอกเบี้ยที่ผิดนัดชำระหนี้ รวมเป็นเงิน 1,028,753.45 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 976,580 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี

เอาล่ะสิ!!! จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายล่ะ...

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ศึกษาไม่สำเร็จตามพันธกรณีของสัญญาพิพาทและคณะอนุกรรมการโครงการที่พิจารณาให้ทุนได้มีมติให้พ้นสภาพนิสิตทุนและให้ชดใช้เงินทุน โดยไม่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องรับผิดชอบ

และในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 รับทุนเพื่อศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยตามข้อกำหนด ก็ยังได้สมัครเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงควบคู่กันไปด้วย โดยสำเร็จการศึกษาเมื่อปี 2546 และยังคงสมัครเข้าศึกษา

ต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงปรากฏตามใบเสร็จรับเงินค่าลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 แสดงว่า ในขณะที่คณะอนุกรรมการฯ เรียกพบนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มิได้ป่วยจนถึงขนาดไม่รับรู้หรือไม่รู้สึกตัวจนไม่สามารถมาพบได้ พฤติการณ์จึงแสดงให้เห็นได้ว่าไม่ประสงค์จะอ้างความเจ็บป่วยเพื่อขอผิดผ่อนให้พ้นจากความรับผิดชอบตามสัญญา ดังนั้นจะยกเอาเหตุว่าเป็นโรคซึมเศร้ามาเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบตามสัญญาพิพาทมิได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จึงเป็นการผิดสัญญาให้ทุนการศึกษาต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุนคืนแก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะผู้ค้ำประกันจึงต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

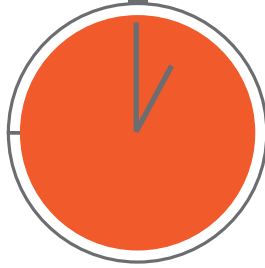
ประเด็นที่ว่าต้องรับผิดชอบเพียงใดนั้น ศาลเห็นว่าความเจ็บป่วยของคู่กรณีแห่งสัญญาเป็นเหตุให้การปฏิบัติตามสัญญาไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ สัญญาพิพาทจึงต้องเลิกกัน คู่สัญญาแต่ละฝ่ายต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 391 วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 รับเงินทุนไปเป็นเงิน 488,290 บาท จึงมีภาระต้องคืนเงินทุนแก่ผู้ฟ้องคดีเท่าที่รับไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะผู้ค้ำประกันจึงต้องร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุนที่รับไปคืนแก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนที่ต้องชดใช้เงินทุนคืนเป็นสองเท่าของเงินที่รับไปนั้น ศาลเห็นว่า เป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าอันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งถ้าเบี้ยปรับสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงตามสมควรก็ได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เคยได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์แล้วว่าป่วยเป็นโรคซึมเศร้าชนิดเรื้อรัง และน่าจะมีผลกระทบต่อการศึกษาต่อการเรียน ดังนั้น จึงอาจเป็นสาเหตุให้ไม่สามารถทำตามสัญญาได้ และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายใดเป็นพิเศษถึงขนาดจะต้องได้รับการชดใช้เงินทุนคืนเพิ่มอีกหนึ่งเท่า จึงมีเหตุสมควรที่ศาลจะพิจารณาลดเบี้ยปรับให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ โดยให้เรียกเก็บค่าปรับคงเหลือร้อยละ 10 ของค่าปรับที่เรียกทั้งหมด คิดเป็นเงินค่าปรับที่ต้องชำระ 48,829 บาท รวมกับเงินทุนที่ได้รับไปรวมเป็นเงิน 537,119 บาท พร้อมต้องจ่ายดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันผิดนัดตามสัญญาด้วย

เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้เงินภายใน 90 วัน นับแต่ได้รับแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับหนังสือแจ้งแล้วแต่เพิกเฉย เมื่อครบกำหนดชำระเงินและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังไม่ชำระ จึงต้องชำระดอกเบี้ยนับแต่วันผิดนัดชำระหนี้จนถึงวันฟ้องคดี เป็นจำนวน 28,474.67 บาท รวมเป็นเงินที่ต้องชดใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น 565,593.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 537,119 บาท นับถัด

จากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวน 565,593.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 537,119 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี และคืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ทุกวันนี้เด็กเรียนดีแต่ไม่มีโอกาสมีเต็มบ้านเต็มเมือง
ใครมีโอกาสเรียนควรทำให้เต็มที่ เพื่ออนาคตของเราเอง คนได้ทุน
ก็ขอให้ตั้งใจและตั้งใจเรียนให้จบ จะได้ไม่ต้องมาเจอกรณีเดียวกับเรื่องนี้อีก

สถานีที่ 2

ตรวจรับ องค์นิมิให้ตรง

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.233/2553

ตรวจรับ ห้องน้ำให้กรม

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณรับจ้างทำของให้กับหน่วยงานราชการแล้วเกิดทำไม่ครบตามสัญญา คำตอบฟังธง ได้ทันทีเลยว่า คุณก็ต้องเสียค่าปรับแถมยังต้องทำให้ครบตามสัญญาอีกนะสิ ไม่น่ามาถามให้เสียเวลา จั้น...เปลี่ยนคำถามใหม่ ถ้าเกิดว่าคุณรับจ้างทำของให้กับหน่วยงานราชการแต่ทำไม่ครบตามที่ระบุในสัญญา แต่...มีการเซ็นรับมอบงานที่คุณทำแล้ว งานนี้คุณจะต้องชดใช้หรือไม่ อายากรู้คำตอบแล้วใช่ไหม จั้นไปดูกรณีตัวอย่างข้างล่างนี้พร้อมๆ กัน ...

อบต.เขียวขุ่มเพิ่งได้รับงบประมาณมาพัฒนาชุมชน จึงคิดจะขยายท่อประปาของหมู่บ้าน เพื่อให้ชาวบ้านได้มีน้ำประปาใช้กันอย่างไม่เดือดร้อน ว่าแล้วก็ทำสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างขยายท่อประปากับนายออมทรัพย์เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2547 โดยกำหนดงานว่า จะต้องขยายท่อให้มีความยาว 1,700 เมตร พร้อมกับต้องเริ่มลงมือทำงาน

ภายในวันที่ 14 มิถุนายน 2547 และงานต้องเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ 8 กรกฎาคม 2547 ในระหว่างที่ดำเนินการก่อสร้าง นายออมทรัพย์ก็ได้ทำรายงานการปฏิบัติงานให้อบต.เชี่ยวชาญซ่อมทราบเป็นระยะ ทางด้านผู้ควบคุมงานของ อบต.เชี่ยวชาญก็ได้เข้าตรวจสอบการทำงานตลอดเวลา เหตุการณ์ก็ดำเนินไปตามปกติ ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไร

ต่อมาไม่นาน นายออมทรัพย์ได้มีหนังสือส่งมอบงานให้กับ อบต.เชี่ยวชาญลงวันที่ 24 มิถุนายน 2547 ซึ่งก็ได้มีคณะกรรมการตรวจรับของอบต.เชี่ยวชาญลงชื่อตรวจรับมอบงานครบทุกคน เมื่อส่งงานภายในกำหนดเวลา แล้งงานก็ได้รับการเซ็นรับมอบอย่างไม่มีปัญหาอะไร ทางอบต.เชี่ยวชาญจึงได้อนุมัติจ่ายเงินจำนวน 88,080 บาทให้นายออมทรัพย์ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2547 ผ่านไปเดือนเศษ ชาวบ้านได้มาร้องเรียนกับปลัดอบต.เชี่ยวชาญว่าท่อประปาที่ทำการขยายไปนั้นยังไม่ครบตามจำนวน เมื่อได้รับการร้องเรียนมา ทางอบต.เชี่ยวชาญก็ไม่รอช้ารีบไปตรวจสอบและพบว่างานยังไม่ครบจริงขาดไป 472 เมตร เมื่อความจริงปรากฏเช่นนี้จึงได้ทำหนังสือแจ้งไปยังนายออมทรัพย์ให้มาดำเนินการส่วนที่เหลือให้แล้วเสร็จภายใน 3 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

นายออมทรัพย์เมื่อได้ทราบเรื่องก็สะบัดบ๊อบใส่ มิได้แคร์ ก็ในเมื่อตอนทำงานมีผู้ควบคุมงานรายงานผลการปฏิบัติงานเป็นระยะอยู่แล้ว แล้งตอนส่งมอบงาน กรรมการตรวจรับก็เซ็นรับมอบงานกันทุกคน อย่างนี้แล้วจะให้มารับผิดชอบอะไรอีก ในเมื่อตนไม่ได้ผิดสัญญาจ้างงาน ดังนั้นตนก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมาทำงานในส่วนที่ขาด ทางอบต.เชี่ยวชาญเมื่อเห็นว่านายออมทรัพย์ทำนึ่งเฉยเป็นทองไม่รู้ร้อน คงจะไม่เข้ามารับผิดชอบงานส่วนที่ยังไม่เสร็จเป็นแน่ และเกรงว่าชาวบ้านจะได้รับความเดือดร้อน จึงไปจ้างนายวิสิณให้มาต่อท่อประปาในส่วนที่นายออมทรัพย์ทำขาดไป เป็นจำนวนเงิน 22,660 บาท

หลังจากนั้นทางอบต.เชี่ยวชาญจึงได้ทำหนังสือแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ¹ฝ่ายตนเพื่อดำเนินการชี้ขาดตามสัญญาว่าจ้าง และทำหนังสือแจ้งให้นายออมทรัพย์ทำการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายตัวเองขึ้นมาด้วยเช่นกัน ต่อมาอนุญาโตตุลาการของทั้งสองฝ่าย

¹อนุญาโตตุลาการ คือ บุคคลที่สามซึ่งอาจเป็นบุคคลเดียวหรือหลายคนที่คู่กรณีพิพาทตกลงกันให้ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาเรียกว่า “สัญญาอนุญาโตตุลาการ” ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาโตตุลาการจะเปิดโอกาสให้คู่กรณีพิพาทแสดงข้อเรียกร้องและข้อต่อสู้พร้อมทั้งนำพยานหลักฐานต่างๆ มาสืบเพื่อรับฟังข้อเท็จจริง ตลอดจนสามารถดำเนินกระบวนการตามวัน เวลา และสถานที่ตามที่คู่กรณีพิพาทตกลงกันได้ รวมทั้งคู่กรณีพิพาทสามารถตกลงกันกำหนดวิธีพิจารณาโดยไม่ขัดต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยของประชาชนเพื่อใช้ในการดำเนินกระบวนการแก้ไขข้อพิพาทได้ และเมื่อรับฟังข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานในการดำเนินกระบวนการแล้ว อนุญาโตตุลาการจึงมีคำวินิจฉัยข้อพิพาทได้

ได้เจรจาหรือเพื่อแต่งตั้งอนุญาตตุลาการคนกลางเพื่อตัดสินชี้ขาดคดีนี้ ณ สถาบันอนุญาตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม แต่เนื่องจากจะต้องมีการเสียค่าใช้จ่ายมากและคดีไม่มีสภาพบังคับแถมยังต้องใช้เวลานาน อนุญาตตุลาการของทั้งสองฝ่ายจึงทำบันทึกข้อตกลงที่จะไม่แต่งตั้งอนุญาตตุลาการคนกลางและสละสิทธิการเป็นอนุญาตตุลาการของทั้งสองฝ่าย เป็นเหตุให้ทางอบต.เขียวขุ่มไม่สามารถบังคับให้นายออมทรัพย์ชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วทาง อบต.เขียวขุ่มจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ออกคำสั่งให้นายออมทรัพย์ ชำระเงินในส่วนที่ทำงานไม่ครบจำนวน 22,660 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องคดีจนถึงวันที่ชำระเงินให้กับทาง อบต.ครบตามจำนวน

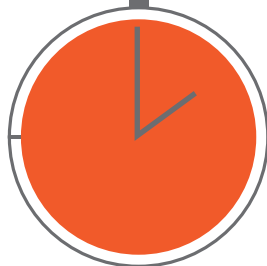
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อได้มีการส่งมอบงานก่อนวันสิ้นสุดสัญญา และต่อมาเมื่อตรวจสอบพื้นที่จริงพบว่าปริมาณงานที่นายออมทรัพย์ทำมีระยะขาดหายไป 472 เมตร รับฟังได้ว่านายออมทรัพย์ยังทำงานไม่แล้วเสร็จตามสัญญา แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มีการรับมอบงานไปแล้ว โดยได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงาน คณะกรรมการตรวจการจ้าง คณะกรรมการตรวจรับงาน ตรวจสอบงานของนายออมทรัพย์ หากเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความใส่ใจ ย่อมทราบได้ว่าการทำงานของนายออมทรัพย์ยังไม่เรียบร้อยตามสัญญา กรณีนี้จึงถือเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของทางอบต.เขียวขุ่มเอง ไม่อาจเรียกให้นายออมทรัพย์ชำระเงินในส่วนของการอุปราคาที่ขาดไปจำนวน 22,660 บาทได้ **ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง**

อบต.เขียวขุ่มอุทธรณ์ว่า สัญญาจ้างก่อสร้างขยายท่อประปาหมู่บ้านเป็นสัญญาจ้างทำของตามมาตรา 587 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่กำหนดว่า อันสินจ้างหรือค่าจ้างที่ผู้รับจ้างจะพึงได้รับย่อมขึ้นอยู่กับผลสำเร็จแห่งการที่ทำการที่สำคัญ และมาตรา 321 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีที่เจ้าหนี้และลูกหนี้ตกลงกันให้ลูกหนี้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ ด้วยวิธีการชำระหนี้ตามที่ตกลงกันไว้ ซึ่งหากเจ้าหนี้นยอมรับการชำระหนี้เป็นอย่างอื่นแทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้ หนี้เดิมระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้เป็นอันระงับไป แต่ในกรณีนี้นายออมทรัพย์ทำงานยังไม่แล้วเสร็จตามสัญญาโดยมีระยะทางที่ขาดหายไป 472 เมตร และนายออมทรัพย์ไม่ได้ชำระหนี้เป็นอย่างอื่นแทนงานที่ยังไม่แล้วเสร็จ จึงถือว่าหนี้สินยังไม่ระงับไป และเมื่อข้อเท็จจริงยุติตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นแล้วว่าปริมาณงานที่นายออมทรัพย์ทำงานมีระยะขาดไป 472 เมตร และนายออมทรัพย์ได้รับเงินค่าจ้างจำนวน 88,080 บาท ตามสัญญาแล้ว นายออมทรัพย์จึงต้องรับผิดชอบต่อ อบต.เขียวขุ่มในส่วนของงานที่ยังไม่ทำได้ ซึ่งทำให้ทางอบต.เขียวขุ่ม

ได้รับความเสียหายจากการกระทำของนายออมทรัพย์จนทำให้ต้องจำจ้างผู้รับเหมา รายใหม่มาดำเนินการและเสียค่าใช้จ่ายไป 22,660 บาท ดังนั้นนายออมทรัพย์จึงต้อง รับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี **จึงขอให้ศาลปกครอง สูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้นายออมทรัพย์ ชำระเงินจำนวน 22,660 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่า จะชำระแล้วเสร็จ**

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้จะปรากฏตามใบตรวจรับพัสดุของ คณะกรรมการตรวจการจ้างว่านายออมทรัพย์ดำเนินการก่อสร้างตามสัญญาครบถ้วน แล้ว และมีการตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่านายออมทรัพย์ ดำเนินการก่อสร้างท่อประปาไม่ครบตามสัญญาเป็นระยะทาง 472 เมตร กรณีนี้ถือว่า คณะกรรมการตรวจการจ้างไม่ดำเนินการตรวจรับงานให้ถูกต้องครบถ้วน และไม่ถือว่า นายออมทรัพย์ส่งมอบงานครบถ้วน ประกอบกับสัญญาจ้างก่อสร้างท่อประปาหมู่บ้าน เป็นสัญญาจ้างทำของตามมาตรา 587 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมี ลักษณะเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่นายออมทรัพย์จะต้องดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไป ตามสัญญา โดยทางอบต.เขียวขุ่มมีหน้าที่ชำระค่าจ้างเป็นค่าตอบแทนตามสัญญา แต่ การที่นายออมทรัพย์ดำเนินการก่อสร้างท่อประปาเพียง 1,228 เมตร ทั้งๆที่สัญญา ได้กำหนดให้สร้าง 1,700 เมตร จึงไม่อาจถือว่านายออมทรัพย์ปฏิบัติตามสัญญาครบถ้วน เป็นเหตุให้ทางอบต.เขียวขุ่มมีสิทธิเรียกค่าจ้างในส่วนที่ยังไม่เสร็จคืนได้ และเมื่อต้อง จ้างผู้รับจ้างรายใหม่เพื่อให้ดำเนินการตามสัญญาครบถ้วน นายออมทรัพย์จึงมีหน้าที่ ต้องคืนเงินอันเกิดจากการที่ตนเองก่อสร้างท่อประปาหมู่บ้านไม่ครบถ้วน เป็นเงิน 22,660 บาท แก่อบต. ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของอบต.เขียวขุ่มปฏิบัติ หน้าที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงควรได้รับการตรวจสอบจากหน่วยงานที่กำกับดูแล และรับผิดชอบอย่างใดอย่างหนึ่งจากการประมาทเลินเล่อนั้น แยกส่วนจากความรับผิด อันเกิดจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้างให้ครบถ้วนของนายออมทรัพย์ หาได้เป็นเหตุ อ้างเพื่อให้นายออมทรัพย์พ้นจากความรับผิดตามสัญญานี้ได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้นายออมทรัพย์ ชดใช้เงินจำนวน 22,660 บาทให้แก่ อบต.เขียวขุ่ม พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ อบต.เขียวขุ่ม ทั้งนี้ให้แล้วเสร็จ ภายใน 90 วันนับแต่วันที่คำพิพากษาลงถึงที่สุด

งานจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องทำด้วยความรอบคอบ หรือไม่รีบร้อน
จนเกินไปนัก ควรยอมเสียเวลาสักเล็กน้อยทั้งฝ่ายผู้จ้างและผู้รับจ้าง
เพราะถ้าผิดพลาดไป การที่จะกลับมาแก้ไขอาจจะไม่ทันการณ์หรือ
สูญเสียอย่างใหญ่หลวงไปแล้วก็ได้ ช้าช้าได้พริ้วเล่มงามดีกว่าสุกเอา
เผากิน จริงไหมเอ๋ย....

สถานีที่ 3

ใช้เหตุผลตัดสินหรือแปลว่า

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
คดีหมายเลขแดงที่ อ.260/2552

เหตุสุดวิสัยหรือเปล่า?

ตามปกติเมื่อบริษัทใดเข้ารับงานก่อสร้างให้กับหน่วยงานของรัฐจะมีการวางหลักประกันเป็นเงินไว้ เพื่อเป็นประกันในกรณีทำงานไม่เสร็จ แต่ก็ไม่ใช่ว่างานไม่เสร็จแล้วจะริบหลักประกันได้ง่ายๆ ก็ต้องดูเงื่อนไขต่างๆ เช่น มีเหตุสุดวิสัยหรือไม่ ซึ่งเรื่องของเหตุสุดวิสัยต้องมาตีความกันอีกว่าแบบไหนใช่หรือไม่ใช่ คงสงสัยสิว่าดูยังไง? มาดูบรรทัดฐานคดีปกครองจากเรื่องนี้กัน อาจได้เห็นทางสว่างมากขึ้น...

เป็นเรื่องของ บริษัท ปันตึกคึกคะนอง จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งที่มีชื่อเสียงด้านการก่อสร้างในจังหวัดยะลา มาช้านาน ถ้าเล่าประวัติบริษัทคงต้องเอื้อนเอ่ยประโยคเริ่มต้นว่า “กาลครั้งหนึ่ง” กันได้เลย ที่ผ่านมามีบริษัทนี้เคยทำงานให้หลายหน่วยงาน ก็ไม่เคยมีประวัติเสียหาย

แต่ที่เป็นเรื่องใหญ่โตจนขึ้นโรงขึ้นศาลและจะสร้างชื่อเสียงให้แก่บริษัทก็มีครั้งนี้นี้แหละ!!!

เหตุเกิดจากการที่บริษัท บัณฑิตศึกษาคณะน้องๆ ขณะการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารที่ว่าการอำเภอหางเหนือ และได้มีการทำสัญญาจ้างกับจังหวัดยะลา โดยฝ่ายรัฐเป็นนายอำเภอหางเหนือ (รับมอบอำนาจจากผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา) เป็นผู้ลงนามในสัญญา วงเงินรวม 7,980,000 บาท ในสัญญาว่าไว้ว่า ทางผู้รับจ้างต้องเริ่มทำงานนี้ภายในวันที่ 23 มีนาคม 2547 และจะต้องแล้วเสร็จภายในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2547 ซึ่งทางบริษัทได้นำหนังสือค้ำประกันของธนาคารรายเลิศ จำนวน 399,000 บาท มอบให้แก่ผู้ว่าจ้างไว้

แต่ปัญหาก็คือช่วงที่จะต้องเริ่มงาน เหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งรวมถึงจังหวัดยะลามีความรุนแรงมากขึ้น โดยมีการปล้นปืน การลอบสังหารข้าราชการและชาวบ้าน การวางระเบิดบ้านพักนายอำเภอหางเหนือ การยิงกันสนั่นเมืองหลายสถานที่ บริษัทจะจ้างคนงานให้มาทำงานก่อสร้างที่ทำการอำเภอหางเหนือก็ไม่มีใครกล้ามาทำ เกิดอาการอกสั่นขวัญกระเจิงกันหมด ก็ชีวิตดีดีอยู่แล้ว!! ยังไม่ยอมยกบริโภคระเบิดเคล้าลูกปืนแทนข้าวนี้จะมี...ใครๆ ก็กลัวตายกันทั้งนั้นน

เลยย้ายไปก่อสร้างอาคารสำนักงานที่ดินที่ได้เคยทำสัญญาไว้ก่อนหน้านี้และเริ่มงานไว้แล้วแทน

ด้านฝ่ายนายอำเภอหางเหนือก็มีหนังสือเร่งอีกๆ ให้มาเริ่มงานซั๊กที ทางบริษัทก็เลยมีหนังสือขอขยายเวลาก่อสร้างไปจนกว่าสถานการณ์จะสงบลง แต่ทางนายอำเภอก็ไม่ยอม แจ้งว่าเหตุดังกล่าวไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่จะขอขยายเวลาหรือลดค่าปรับได้และมีหนังสือเร่งรัดให้เข้าทำงานภายใน 7 วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือ เจอไม่แข็ง!!! ทางบริษัทจึงยอมใจอ่อนโดยจะส่งทีมเข้าหน้างานภายในวันที่ 28 มิถุนายน 2547 ฝ่ายนายอำเภอก็ชะง้อชะงั่เผื่อใจ แต่ก็ไม่มีความมาทำงานในพื้นที่ ณ วันนั้น...

ถึงเวลาพันทึ่ง!!! ทางผู้ว่าราชการจังหวัดยะลาเมื่อได้รับรายงาน จึงอนุมัติบอกเลิกสัญญาและริบเงินประกันตามสัญญา และให้หาผู้รับจ้างรายใหม่ทำแทน เอ้อ!! ชื่อเสียตึ๊กๆ ที่ทำไว้ ปนปี้ก็ครั้งนี้นี้แหละ ไม่ได้!! เราไม่ผิด มันเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ เราต้องสู้ จึงมาขอความเมตตาจากศาลปกครอง โดยฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา (ผู้ถูกฟ้องคดี) เพื่อขอให้ศาลสั่งให้ยกเลิกการริบหลักประกันสัญญา

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งรวมถึงจังหวัดยะลา มีความรุนแรงจนเป็นเหตุให้ผู้ประกอบการรับเหมา

ก่อสร้างในจังหวัดยะลารวมทั้งผู้ฟ้องคดีไม่สามารถหาคนงานเข้ามาทำงานในพื้นที่ก่อสร้างได้จริง จึงต้องถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบ และยอมมีสิทธิได้รับการขยายเวลาทำการตามสัญญาเพราะเหตุสุดวิสัย ตามข้อ 139 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.2535 และผู้ฟ้องคดีได้แจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีควรพิจารณาขยายเวลาให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสมควร

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมเข้าไปทำงานตามสัญญา เพราะเข้าไปทำงานในโครงการอื่น นั้น ศาลเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยอนุมัติให้ขยายเวลาก่อสร้างหรือต่ออายุสัญญาโครงการที่ได้มีการเข้าดำเนินในพื้นที่ก่อสร้างแล้ว รวมถึงโครงการก่อสร้างอาคารสำนักงานที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปดำเนินการนี้ด้วย เพราะมีกำหนดเริ่มสัญญาก่อนเดือนมกราคม 2547 ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ แต่สัญญาก่อสร้างอาคารที่ว่าการอำเภอหวางเว็ดนั้นเริ่มสัญญาในวันที่ 22 มีนาคม 2547 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดยะลาขึ้นแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดียกสาเหตุที่ไม่ขยายเวลาก่อสร้างหรือต่ออายุสัญญาให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยอ้างว่าไม่มีการเข้าดำเนินการในพื้นที่ก่อสร้างเลย จึงเป็นข้ออ้างที่ปราศจากเหตุผล ดังนั้น จึงไม่อาจถือว่าผู้ฟ้องคดีประพฤติดิตสัญญาจ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีสิทธิบอกเลิกสัญญาและรับหลักประกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินหลักประกันสัญญาจำนวน 399,000 บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน 30 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาและคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

งานนี้ยังเฮได้ไม่เต็มทีนัก เพราะว่าทางผู้ว่าราชการจังหวัดยะลาได้อุทธรณ์ว่าที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้าดำเนินการตามสัญญาเพราะขาดสภาพคล่องทางการเงินและจิตใจละทิ้งงาน มีใช่เหตุสุดวิสัย

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากรายงานผลการสำรวจข้อมูลผู้ประกอบการรับเหมาก่อสร้างที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาความสงบในจังหวัดยะลา พบว่ามีผู้ประกอบการยื่นคำร้อง 50 ราย 89 โครงการ บางรายระบุว่าคนงานไม่กล้าเข้าไปทำงาน และปรากฏว่าชมรมรับเหมาก่อสร้าง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีขอให้กำหนดมาตรการช่วยเหลือผู้รับเหมาก่อสร้าง ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น ซึ่งได้มีการเสนอเรื่องถึงคณะรัฐมนตรีและได้ข้อสรุปประการหนึ่งว่าให้ขยายอายุสัญญาในงานก่อสร้างที่มีสัญญาแล้วหรือที่รอเซ็นสัญญาได้ 180 วัน และหากมีความจำเป็นต้องขยายอายุสัญญาเกินระยะเวลาดังกล่าวให้เป็นอำนาจของหัวหน้าส่วนราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัด นอกจากนี้ ภายหลังจากบอกเลิกสัญญากับผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้จัดจ้างใหม่โดยวิธีพิเศษ แต่ไม่มีผู้ประกอบการรายใดเข้ามารับงาน และมีข้อเท็จจริงว่าได้มีการติดต่อผู้ประกอบการรายใหม่ แต่ผู้ประกอบการรายนี้ก็ไม่สามารถรับงานได้ เนื่องจากพื้นที่ก่อสร้างอยู่ห่างจากไกลตัวจังหวัด และเป็นพื้นที่เสี่ยงภัยโจรก่อการร้าย คนงานไม่กล้าเข้าทำงานหรือพักอาศัยในสถานที่ก่อสร้าง รวมทั้งงบประมาณของค่าก่อสร้างต่ำ ทั้งที่ค่าวัสดุก่อสร้างสูงขึ้น หากรับงานเกรงว่าจะขาดทุน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่าเหตุการณ์ความไม่สงบ ตั้งแต่ต้นปี 2547 เป็นต้นมา มีความรุนแรงขึ้นจนเป็นเหตุให้ผู้ประกอบการรับเหมาก่อสร้างในพื้นที่ ซึ่งรวมทั้งผู้ฟ้องคดี ประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานที่จะเข้าทำงานในพื้นที่ก่อสร้างจริง ส่วนที่ว่าเพราะผู้ฟ้องคดีขาดสภาพคล่องทางการเงินทำให้ไม่ได้เข้าทำการก่อสร้าง ศาลเห็นว่า ไม่ว่าจะผู้ฟ้องคดีจะประสบปัญหาขาดสภาพคล่องหรือไม่ก็ตาม ก็ย่อมประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานเหมือนกับผู้ประกอบการรายอื่น จึงไม่ได้เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำงานตามสัญญาจ้าง

ในประเด็นอุทธรณ์ที่ว่าผู้ฟ้องคดีจึงเลิกทำงานโดยไม่ยอมดำเนินการใดๆ ในพื้นที่ก่อสร้างนั้น ศาลเห็นว่าตามแบบรายงานผลกระทบของผู้ประกอบการในจังหวัดยะลา ปรากฏว่ามีผู้ประกอบการรับเหมาก่อสร้างที่มีกำหนดระยะเวลาเริ่มต้นทำงานตามสัญญาในช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน 2547 หลายรายที่ยังไม่ได้เข้าดำเนินการและเป็นโครงการก่อสร้างในลักษณะเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อรับฟังได้ว่าเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.2547 เป็นต้นมา มีความรุนแรงขึ้นจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานที่จะเข้าทำงานในพื้นที่ก่อสร้าง และเหตุการณ์ดังกล่าวผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจป้องกันได้ แม้จะได้ระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะ

และภาวะเช่นผู้ฟ้องคดีก็ตาม จึงถือได้ว่าเป็นเหตุสุดวิสัยตามข้อ 139 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 และสัญญาจ้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีแจ้งเหตุสุดวิสัยนี้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบและขอเลื่อนกำหนดการก่อสร้างออกไปหรือขอสงวนสิทธิการขยายระยะเวลาการก่อสร้างตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะพิจารณาขยายระยะเวลาการก่อสร้างตามสัญญาจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามเหตุเกิดขึ้นจริง

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่พิจารณาขยายระยะเวลาการก่อสร้างและบอกเลิกสัญญาจ้าง รวมทั้งรับเงินหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา จึงเป็นการไม่ชอบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.2535 และสัญญาจ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องคืนเงินหลักประกันดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

เห็นแนวคำวินิจฉัยดีๆ แบบนี้แล้ว อยากให้ฝ่ายปกครองใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานราชการต่อไปด้วย หากมีเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้อีกก็พึงพิจารณาเหตุเหตุผลผลกันสักนิดนึงจะได้ไม่ต้องมาเสียเวลาขึ้นโรงขึ้นศาลกันให้วุ่นวายอีก...

สถานีที่ 4

เรื่องของเรา

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.397/2556

เรื่องขอเงิร

คดีปกครองเรื่องนี้ที่มาจากกรณีที่บริษัท สร้างสื่อดี จำกัด ได้เข้าทำสัญญาซื้อขายสื่อการเรียนรู้ รวม 317 รายการ กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชีวบุรี (อบจ.ชีวบุรี) เพื่อแจกจ่ายไปใช้ตามโรงเรียนในพื้นที่ เป็นเงิน 19,850,000 บาท

สัญญาฉบับนี้มีว่าบริษัท สร้างสื่อดีฯ จะต้องส่งมอบสิ่งของที่ทำการซื้อขายกันนี้ให้แก่ อบจ.ชีวบุรี ภายใน 30 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญาซื้อขาย และอบจ.ชีวบุรีต้องชำระเงินค่าสิ่งของแก่ทางบริษัทก็ต่อเมื่อได้ตรวจรับสิ่งของที่ส่งมอบและเห็นว่าถูกต้องครบถ้วนตามสัญญาแล้ว

ดูๆ แล้วยกยุติธรรมตี สไตล์ของมา...เงินไป แต่เรื่องมันไม่ได้ง่ายอย่างนั้นนะสิ เพราะต่อมาในวันที่ 1 มีนาคม 2551 บริษัท สร้างสื่อดีฯ ได้ส่งมอบสินค้าดังกล่าวให้และทางอบจ.ชีวบุรี ตรวจสอบแล้วว่าครบถ้วนตามสัญญาและรับสินค้าเอาไว้

วันแล้ววันเล่าทางบริษัทฯ ก็ยังไม่ได้รับเงินค่าสินค้าซั๊กที เกิดระส่ำระสายกันทั้งบริษัท!! จึงส่งหนังสือมาขอเบิกเงินค่าสินค้า ด้าน อบจ.ชีวบุรีได้รับหนังสือฉบับนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2551 ก็มีหนังสือตอบกลับมาว่าทาง อบจ.ชีวบุรีได้รับคำสั่งจากหน่วยงานที่เป็นผู้กำกับดูแลให้ยับยั้งการดำเนินการจัดซื้อสื่อการเรียนรู้และยังไม่ให้เบิกจ่ายเงินดังกล่าวเป็นการชั่วคราว เพราะจะมีการตรวจสอบการทุจริตในการจัดซื้อต้องรอผลในเรื่องนี้ก่อน

ก็ร้องเพลง “รอ” กันไป!! รอแล้วรอแล้วรอไม่สิ้น แต่หวังว่าคงไม่ต้องรอนานซั๊กทีบดบวมทับแผ่นดินกันจริงๆนะ...และแล้ว 2 ปีผ่านไปไว้ ไวรากับบอญูในซีรียเกาหลี อบจ.ชีวบุรีก็ยังคงซิวสมซื่อจริงๆ ไม่มีทีท่าว่าจะจ่ายซั๊กที ทางบริษัทก็จำเป็นต้องใช้เงินมาหมุนเวียนในธุรกิจ ก็ไม่ใช่เศรษฐกิจที่มันล้นล้นมีเงินถุงเงินถังนี่นา!!! จึงทวงถามไปอีกครั้ง แต่ อบจ.ชีวบุรีกลับทำเฉยไม่ยอมจ่ายอยู่ดี ต้องหาทางออกซะแล้ว ถ้าปล่อยให้นานออกไปอีกมีแหวแฉงแน่!!!

บริษัท สร้างสื่อตี จำกัด (ผู้ฟ้องคดี) เลยมาทั้งบารมีศาลปกครอง ขอให้ศาลสั่งให้ อบจ.ชีวบุรี (ผู้ถูกฟ้องคดี) ชำระเงินค่าสินค้าตามสัญญาในต้นเงินจำนวน 19,850,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันส่งสินค้าจนถึงวันฟ้องคดีนี้ รวมทั้งให้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 19,850,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้นด้วย

ข้อต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดี คือ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นราชการส่วนท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของผู้ว่าราชการจังหวัดชีวบุรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้อัยการเบิกจ่ายเงินเพื่อชำระค่าสินค้าตามสัญญาตามที่ได้รับสั่งการมา เพื่อรอผลการวินิจฉัยสั่งการของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มิได้เพิกเฉยหรือละเลยในการชำระหนี้ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครองมีเอกสิทธิ์เหนือผู้ฟ้องคดีตามสัญญาทางปกครองในการที่จะชะลอการชำระหนี้เพื่อประโยชน์สาธารณะได้ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดี รวมถึงดอกเบี้ยตามที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องได้

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับมอบสินค้าตามสัญญาซื้อขายครบถ้วนแล้ว แต่ยังไม่ชำระเงินค่าสิ่งของให้แก่ผู้ฟ้องคดี ถือว่าประพฤติดิตินสัญญาซื้อขายสื่อการเรียนรู้ และเมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือทวงถามขอเบิกเงินค่าสินค้า เป็นเงิน 19,850,000 บาท และผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2551 แต่ไม่ชำระค่าสินค้าให้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้เพราะเขาเตือน

แล้วนับแต่วันดังกล่าวและต้องชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2551 ซึ่งเป็นวันพิคตินัดจนถึงวันฟ้องคดีนี้ คือ วันที่ 2 กรกฎาคม 2553 รวม 763 วัน

พร้อมทั้งต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนการควบคุมกำกับดูแลของหน่วยงานดังกล่าวที่มีต่อผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ศาล เห็นว่าเป็นความผูกพันตามกฎหมายในฐานะที่เป็นฝ่ายปกครองด้วยกันเท่านั้น ไม่ได้มีผลผูกพันผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจนำความผูกพันดังกล่าวมาใช้เป็นข้ออ้างที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาได้

นอกจากนี้ การทำสัญญาซื้อขายระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีนี้เป็นการดำเนินการด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ข้อตกลงดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย มีผลสมบูรณ์ผูกพันคู่สัญญาให้ต้องปฏิบัติตาม กรณีนี้แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะเป็นหน่วยงานทางปกครองก็ตามก็ย่อมผูกพันคู่สัญญาโดยต้องปฏิบัติตามสัญญา ไม่ได้มีเอกสิทธิ์เหนือผู้ฟ้องคดีในการที่จะชะลอการชำระหนี้เพื่อประโยชน์สาธารณะได้

ศาลปกครองชั้นต้น

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงิน

ค่าสินค่าตามสัญญาพิพาท เป็นเงินจำนวน

19,850,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าว
ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 พฤษภาคม
2551 จนถึงวันฟ้อง รวมจำนวน 763 วัน คิดเป็นเงิน
ดอกเบี้ยจำนวน 3,112,022 บาท รวมต้นเงินและดอกเบี้ย
เป็นเงิน จำนวน 22,962,022 บาท พร้อมทั้งให้ชำระดอกเบี้ย
ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงินจำนวน 19,850,000
บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ
ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน 45 วัน
นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาล
บางส่วนตามส่วนของการชนะคดี จำนวน
197,920 บาท แก่ผู้ฟ้องคดี

สไตล์หน่วยงานของรัฐผู้แล้วก็ต้องเอาให้ถึงที่สุด แม้ว่าอาจจะต้องเจ็บแบบซ้ๆ ก็ต้องเสีย!! ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์คดีต่อศาลปกครองสูงสุดในประเด็นความรับผิดในเรื่อง ดอกเบี้ยว่าฝ่ายตนเองยังไม่ตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ เพราะไม่ได้มีเจตนาที่จะไม่ชำระหนี้ แต่กระทำไปตามคำสั่งที่ได้รับมา และหากไม่ปฏิบัติตามอาจถูกดำเนินการสอบสวนได้ จึงไม่ต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2551 จนถึงวันฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับมอบสินค้าตามสัญญาซื้อขายครบถ้วนแล้วผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนี้ที่เกิดจากความผูกพันตามสัญญาที่ต้องชำระค่าสินค้าแก่ผู้ฟ้องคดีแต่เป็นหนี้ที่ยังมิได้กำหนดเวลาชำระแน่นอน ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีหนังสือขอเบิกเงินค่าสินค้า จึงเท่ากับผู้ฟ้องคดีได้ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระหนี้ โดยกำหนดเวลาชำระหนี้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2551 แต่ก็ยังไม่ยอมชำระหนี้ตามสัญญาจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีผิดนัดชำระหนี้ นับแต่ดังกล่าวตามมาตรา 204 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชดใช้เงินค่าสินค้าตามสัญญาพิพาท เป็นเงินจำนวน 19,850,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าว ในอัตรา ร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2551

และแม้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดี กับ ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จะเป็นความผูกพันภายในฝ่ายปกครอง และผู้ถูกฟ้องคดีต้องอยู่ในบังคับตามมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่ง หากไม่ปฏิบัติตามผู้ถูกฟ้องคดีอาจถูกดำเนินการสอบสวนได้ แต่ความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี กับ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นไปตามสัญญาซื้อขาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงไม่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีหลุดพ้นความรับผิดตามสัญญาไปได้

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

สุดท้ายก็เป็นแค่เรื่องระหว่างคู่สัญญากันเองเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับใครทั้งนั้น จ่ายเสียแต่ตอนแรกก็จบ และไม่ต้องมานั่งเสียดอกเบี้ยตั้งมากตั้งมายด้วย บทเรียนราคาแพงแบบนี้ก็ขอให้เก็บไว้เตือนใจในการปฏิบัติหน้าที่ จะได้ไม่ต้องเดือดร้อนภายหลังเหมือนเรื่องนี้

สถานีที่ 5

ทำงาน จ้างตัวเอง (ไหม?)

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
คดีหมายเลขแดงที่ อ.301/2553

ทีมงาน ต้องตื่นของ (ไหม?)

สมมุตินะคะสมมุติ สมมุติว่าคุณมีแฟน ความรักของคุณกำลังหวานชื่น ทุกอย่างล้วนเป็นสีชมพู ตอนรักกันแฟนก็สรรหาข้าวของเครื่องใช้มากำหนดเป็นเสมือนว่าเป็นของแทนใจดูต่างหน้า แล้วถ้าจู่ๆ วันหนึ่งคุณกับแฟนเกิดสวมคอนเวิร์ส ทางใครทางมัน บรรดาข้าวของที่พ่อเจ้าประคุณเคยให้คุณไว้ คุณจะคืนของเหล่านั้นให้เขาไหม (โธะๆๆๆ ไม่น่าถามเลยเนอะ) แล้วถ้าเปลี่ยนเป็นเรื่องงานล่ะ ถ้าคุณทำงานกับบริษัทหนึ่ง และต่อมาวันหนึ่งคุณโดนบอกเลิกจ้างงาน เครื่องมือเครื่องไม้ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ซื้อหามาในระหว่างการทำงานนั้น คุณว่า....ของเหล่านั้นใครควรจะได้ไป เราลองมาดูเรื่องราวสุดเข้มข้นข้างล่างนี้พร้อมๆ กันดีกว่า

เรื่องมีอยู่ว่ากรมควบคุมมลพิษได้ทำสัญญาจ้างนายพิมพ์ไทย ให้เป็นที่ปรึกษาในโครงการสำรวจและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษเมืองพัทยาเมื่อ

วันที่ 31 พฤษภาคม 2537 จำนวน 31,744,460 บาท โดยแบ่งจ่ายค่าจ้างเป็น 4 งวด เมื่อได้จ่ายค่าจ้างไปแล้ว 3 งวด และนายพิมพ์ไทยได้ส่งรายงานเสนอแต่กรมควบคุมมลพิษไม่เห็นด้วยกับรายงานดังกล่าวพร้อมทั้งให้กลับไปแก้ไข นายพิมพ์ไทยได้กลับไปแก้ไขแล้วส่งมาใหม่อีกครั้ง แต่กรมควบคุมมลพิษพบว่าในรายงานที่ส่งกลับมาใหม่นั้น นายพิมพ์ไทยก็ยังไม่ได้แก้ไขอีกหลายประการ ทำให้เอกสารขาดความสมบูรณ์ หากนำเอกสารดังกล่าวไปประกวดราคาก่อสร้างจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ แล้วยังได้ให้เวลาแก้ไขหลายครั้งแล้วแต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดได้ กรมควบคุมมลพิษจึงมีหนังสือบอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2538 ซึ่งนายพิมพ์ไทยก็ยอมรับในความผิดพลาดของตนเองแต่โดยดี

8 ปีผ่านไปโเวเหมือนโกหก นายพิมพ์ไทยได้รับหนังสือจากกรมควบคุมมลพิษลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2546 แจ้งให้ส่งมอบเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในงานสำรวจเมื่อปี 2537 ประกอบไปด้วย โต๊ะสำนักงานพร้อมเก้าอี้ 5 ชุด โต๊ะเขียนแบบพร้อมเก้าอี้ 2 ชุด เครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า 1 เครื่อง เครื่องถ่ายภาพเอกสาร 3 เครื่อง เครื่องโทรสาร 2 เครื่อง เครื่องปรับอากาศ 1 เครื่อง คอมพิวเตอร์ 3 เครื่อง รถกระบะ 2 คัน คืนภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ มิฉะนั้นต้องชดใช้ค่าเสียหายรวมดอกเบี้ยเป็นเงิน 1,845,062.28 บาท มาแทน คุณพระช่วย กลัวยทอต!!! เรื่องราวที่ผ่านมาตั้งนานนม ชาวของเครื่องใช้ ป่านนี้กระจัดกระจายไปอยู่ที่ไหนบ้างก็ไม่รู้ นายพิมพ์ไทยจึงได้มีหนังสือตอบกลับไปเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2546 ขอยืดระยะเวลาในการส่งคืนทรัพย์สินดังกล่าวออกไปอีก 30 วัน ในระหว่างที่นายพิมพ์ไทยเที่ยวตามหาเครื่องมือเครื่องใช้ที่สูญหายแล้ว เข้ามาได้ว่า ทำไมจะต้องเสียเวลาไปหาของมาคืนให้ด้วย ในเมื่อเวลาที่ผ่านไปหลายปีแล้ว แล้วยังต้องใช้ไปซื้ออีกเงินค่าจ้างของตนทั้งนั้น แล้วทรัพย์สินที่ซื้อมาใช้ในงานก็ไม่ได้มีการตีเลขครุภัณฑ์หลง แล้วยังจะเรียกว่าเป็นทรัพย์สินของกรมควบคุมมลพิษได้อย่างไรกันเล่า และถ้าจะต้องคืนของจริงๆ ทำไมตอนที่บอกเลิกสัญญา ไม่เห็นมีการทวงถามถึงเรื่องนี้เลย ว่าแล้วก็จัดแจงส่งหนังสือลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2546 แจ้งปฏิเสธการส่งมอบเครื่องมือดังกล่าวคืนให้แก่กรมควบคุมมลพิษ

กรมควบคุมมลพิษเห็นท่าจะไม่ไ้การ ทรัพย์สินของหลวงจะตกไปอยู่ในมือผู้อื่น ได้อย่างไร จึงนำเรื่องมาฟ้องศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ นายพิมพ์ไทยคืนเครื่องมือและอุปกรณ์ทั้งหลายให้ หรือชดใช้เป็นจำนวนเงิน 1,845,062.28 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้น 1,766,999.63 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

นายพิมพ์ไทยชี้แจงในคำให้การว่า กรมควบคุมมลพิษว่าจ้างตนเป็นที่ปรึกษาเพื่อปฏิบัติงานในโครงการสำรวจและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษเมืองพัทยา เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2537 โดยในสัญญาระบุว่า ค่าจ้างสำหรับการทำงานของที่ปรึกษาเป็นการเหมาจ่ายจำนวน 31,744,460 บาท เป็นค่าตอบแทนเพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงไม่รวมทรัพย์สินที่นายพิมพ์ไทยซื้อมาด้วยทุนทรัพย์ของตนเองในระหว่างการปฏิบัติงาน อีกทั้งทรัพย์สินที่กรมควบคุมมลพิษเรียกคืนนั้นมิใช่ทรัพย์สินของกรมควบคุมมลพิษ เนื่องจากว่าไม่มีการทำเครื่องหมายใดๆ ที่ทรัพย์สินดังกล่าวว่าเป็นของกรมควบคุมมลพิษตั้งแต่ต้น ดังนั้นจึงมิใช่ทรัพย์สินตามสัญญาจ้างที่ต้องคืนให้ และหากต้องการที่จะให้อุปกรณ์ที่ซื้อมาตกเป็นกรรมสิทธิ์ของกรมควบคุมมลพิษ ก็ต้องมีการระบุในสัญญาตั้งแต่แรก การที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปมาถึง 8 ปี แล้วจึงมาเรียกร้องให้คืนทรัพย์สินจึงถือเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต

กรมควบคุมมลพิษคัดค้านคำให้การว่า จำนวนเงินที่ตกลงค่าจ้างกัน จำนวน 31,744,460 บาท นายพิมพ์ไทยบอกว่าจะต้องใช้เป็นค่าตอบแทนบุคลากร จำนวน 22,316,220 บาท ส่วนที่เหลือเป็นค่าใช้จ่ายในการสำรวจ จัดทำรายงาน ค่าใช้จ่ายในการเดินทางและที่พัก และค่าใช้จ่ายสำนักงาน ซึ่งในค่าใช้จ่ายสำนักงานนี้ได้รวมถึงทรัพย์สิน ที่กรมควบคุมมลพิษเรียกคืนด้วย โดยตีเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 1,766,999.63 บาท ดังนั้น จำนวนเงินค่าจ้างที่จ่ายให้นายพิมพ์ไทยจึงรวมค่าใช้จ่ายในการซื้อทรัพย์สินที่นายพิมพ์ไทยซื้อมาเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานด้วย และถือได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของกรมควบคุมมลพิษ เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาจึงต้องคืนทรัพย์สินดังกล่าวให้แก่กรมควบคุมมลพิษ และตามสัญญานายพิมพ์ไทยมีหน้าที่ทำเครื่องหมายแสดงว่าทรัพย์สินที่ซื้อมาโดยเงินค่าจ้างตามสัญญาให้เป็นของกรมควบคุมมลพิษ จึงไม่อาจนำเรื่องของตัวเองไม่ทำหน้าที่ของตนมาอ้างให้พ้นผิดได้ และกรมควบคุมมลพิษมีสิทธิเรียกคืนทรัพย์สินที่เป็นของกรมควบคุมมลพิษได้ เพราะสัญญาไม่ได้กำหนดอายุความ มิใช่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ากรมควบคุมมลพิษได้นำทรัพย์สินที่พิพาทตามฟ้องมาให้นายพิมพ์ไทยใช้ หรือจ่ายเงินซื้อทรัพย์สินดังกล่าวให้นายพิมพ์ไทย และแม้ว่าในข้อเสนอราคาจะระบุว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายสำนักงาน แต่ก็เป็นเพียงการแสดงรายละเอียดค่าใช้จ่ายเท่านั้น แม้ว่านายพิมพ์ไทยจะนำเงินค่าจ้างไปซื้อทรัพย์สินมาใช้ในงาน ก็ไม่อาจถือได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวซื้อมาด้วยทุนทรัพย์ของกรมควบคุมมลพิษ เพราะเงินค่าจ้างที่จ่ายให้นายพิมพ์ไทย

นั้น เมื่อได้จ่ายไปแล้วยอมถือเป็นทุนทรัพย์ของนายพิมพ์ไทย ซึ่งจะนำไปใช้จ่ายอย่างไรก็ได้ ดังนั้น นายพิมพ์ไทยจึงไม่ต้องคืนทรัพย์สินให้กับกรมควบคุมมลพิษ **ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง**

กรมควบคุมมลพิษยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่าสัญญาจ้างที่ปรึกษามีใช้เป็นสัญญาจ้างทำของ แต่เป็นสัญญาจ้างบริการอย่างอื่น ซึ่งค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นเพียงค่าตอบแทนความรู้ความชำนาญเท่านั้น และตามข้อเสนอราคาของนายพิมพ์ไทยได้ยอมรับว่าค่าจ้างที่จ่ายให้นั้นรวมถึงค่าใช้จ่ายสำนักงานและยานพาหนะด้วย เมื่อกรมควบคุมมลพิษบอกเลิกสัญญา นายพิมพ์ไทยจึงต้องคืนทรัพย์สินดังกล่าวให้ มิเช่นนั้นเท่ากับนายพิมพ์ไทยได้รับค่าตอบแทนอื่นนอกจากค่าตอบแทนความรู้ความชำนาญ อีกทั้งหากนายพิมพ์ไทยไม่เสนอราคาค่าใช้จ่ายในส่วนทรัพย์สินที่พิพาทมาด้วย กรมควบคุมมลพิษก็จะทำสัญญาจ้างแค่ 29,977,460.37 บาท เท่านั้น **จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้นายพิมพ์ไทยคืนเครื่องมือ อุปกรณ์จำนวน 8 รายการตามฟ้องในสภาพดี หรือชดใช้เป็นเงิน 1,845,062.28 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากเงินต้น 1,766,999.63 บาท**

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในสัญญาระบุว่า บรรดาเครื่องใช้และอุปกรณ์ทั้งหลายที่กรมควบคุมมลพิษจัดหาให้ใช้ หรือซื้อมาด้วยเงินของกรมควบคุมมลพิษ ถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของกรมควบคุมมลพิษและต้องทำเครื่องหมายแสดงว่าเป็นของกรมควบคุมมลพิษ และเมื่อทำงานเสร็จหรือมีการเลิกสัญญา ต้องทำบัญชีแสดงรายการเครื่องมือที่ยังเหลืออยู่และต้องคืนให้ครบในสภาพดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายพิมพ์ไทยได้ทำสัญญากับกรมควบคุมมลพิษเป็นเงิน 31,744,460 บาท โดยเงินค่าจ้างจำนวนดังกล่าวแบ่งเป็น ค่าตอบแทนบุคลากร ค่าใช้จ่ายสำนักงาน และค่าภาษี ซึ่งในส่วนค่าใช้จ่ายสำนักงานนั้นประกอบด้วยทรัพย์สินที่พิพาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,766,999.63 บาท และเมื่อปรากฏว่านายพิมพ์ไทยได้ยื่นข้อเสนอราคาโดยกำหนดค่าตอบแทนบุคลากรและค่าดำเนินการอื่นๆ รวมเป็นเงิน 31,744.460 บาท ดังนั้นเมื่อนายพิมพ์ไทยนำเงินที่ได้มาจากกรมควบคุมมลพิษไปใช้ และได้เอะโระมาและยังคงเหลือเท่าไร เมื่องานเสร็จหรือเมื่อมีการบอกเลิกสัญญานายพิมพ์ไทยย่อมมีหน้าที่คืนตามสัญญา และถึงแม้ว่าทรัพย์สินต่างๆ จะไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ แต่เมื่อมีข้อเท็จจริงปรากฏว่าเป็นของกรมควบคุมมลพิษ ก็ย่อมเป็นของกรมควบคุมมลพิษ การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นให้นายพิมพ์ไทยสินโต๊ะสำนักงาน พร้อมเก้าอี้ 5 ชุด โต๊ะเขียนแบบพร้อมเก้าอี้ 2 ชุด เครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า 1 เครื่อง เครื่องถ่ายเอกสาร 3 เครื่อง เครื่องโทรสาร 2 เครื่อง เครื่องปรับอากาศ 1 เครื่อง คอมพิวเตอร์ 3 เครื่อง และรถกระบะ 2 คัน ให้แก่กรมควบคุมมลพิษ หากคืนไม่ได้ ให้ชดใช้ด้วยราคา 1,766,999.63 บาท ภายใน 60 วันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุดและให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่กรมควบคุมมลพิษ

ของของใคร ของใครก็หวง ยิ่งเป็นของหลวง ทรัพย์สินของราชการด้วยแล้ว ยิ่งต้องหวงหนักเป็นสองเท่า เพราะเป็นเงินมาจากภาษีของประชาชนนั่นเอง ก็ถือเป็นบทเรียนของหน่วยงานราชการทั้งหลายว่าต้องมีการตรวจสอบรายละเอียดของสัญญาเมื่อจบงาน หรือเลิกสัญญากลางคัน ว่ามันครอบคลุมถึงอะไรบ้าง มีใช้ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยนานผ่านไปเช่นนี้ ถึงเพิ่งจะมาตรวจสอบ เพราะอาจจะไม่โชคดีแบบนี้เสมอไปก็ได้ จริงไหม?

สถานีที่ 6

เวลาไม่หยุดยั้ง

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.605/2557

เวลาไม่เทวดอขิดร

ไม่ว่าคุณจะมีประชุมในที่ทำงาน หรือมีนัดสัมภาษณ์งาน หรือมีนัดกับใครก็ตาม การตรงต่อเวลาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ยิ่งในธุรกิจใหญ่ ๆ นั้น การผิดเวลามีผลทำให้เกิดความเสียหายอย่างมาก ถ้าคุณไม่เชื่อ ลองมาดูคดีตัวอย่างข้างล่างนี้กัน

บริษัทมั่นคงไฟศาลเห็นประกาศประกวดราคางานก่อสร้างสนามฟุตบอลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ของ gara กีฬาแห่งประเทศไทย อุเหม่...เจ้าประคุณเอ๊ย งานก่อสร้างโปเจคใหญ่ยักษ์ขนาดนี้ ถ้าได้ทำคงมีชื่อเสียงน่าดู ว่าแล้วบริษัทมั่นคงไฟศาลจึงเข้าซื้อเอกสารประกวดราคาพร้อมส่งข้อเสนอการประกวดราคาและหนังสือค้ำประกันของธนาคารซีทีแบงก์ จำนวน 1,400,000 บาทเป็นหลักประกันของตามเงื่อนไขการประกวดราคาดังกล่าว ต่อมา gara กีฬาแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือแจ้งให้ทราบว่าเป็นบริษัทมั่นคงไฟศาลมีสิทธิเข้าเสนอราคาด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ในวันที่ 17 ธันวาคม 2550

โดยกำหนดลงทะเบียนตั้งแต่เวลา 13.30 -14.00 น. ทดสอบระบบตั้งแต่เวลา 14.15-14.30 น. และเสนอราคาตั้งแต่เวลา 14.30-15.00 น. โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องมาให้การลงทะเบียน มิฉะนั้นจะถูกยึดหลักประกันซอง

เมื่อถึงวันที่ต้องเข้าแข่งขันประกวดราคา บริษัทหมั่นคงไพศาลได้มอบอำนาจให้นางเฮงเฮงเป็นตัวแทน ในระหว่างที่กำลังนั่งรถจะไปงานประกวดราคานั้น นางเฮงเฮงเกิดนึกขึ้นได้ว่าลืมเอกสารสำคัญที่จะต้องใช้ในการประกวดราคานี้ด้วย จึงให้คนขับรถย้อนกลับไปเอาเอกสารที่บริษัทถืออีกครั้ง พอได้เอกสารสำคัญมาแล้วนางเฮงเฮงได้บอกให้คนขับรถรีบทำเวลาในการเดินทาง เพราะเหลือบมองนาฬิกาแล้วนี่มันก็บ่ายโมงเข้าไปละ เกรงจะเข้าลงทะเบียนประกวดราคาไม่ทัน เคราะห์หามยามร้ายกำลังจะถึงที่หมายอยู่แล้วเชียว รถยนต์ที่นางเฮงเฮงนั่งมาดันชนกับรถมอเตอร์ไซค์ เจรจาพาที่กันอยู่นานไม่เป็นผลสำเร็จจนเรื่องราวต้องไปจบลงที่สถานีตำรวจ ทำให้ไปถึงที่ประกวดราคาในเวลา 14.12 น. คณะกรรมการประกวดราคาเห็นว่านางเฮงเฮงมาลงทะเบียนสายไป 12 นาที ผิดเงื่อนไขในการเข้าประกวดราคา จึงไม่อนุญาตให้เข้าร่วมเสนอราคาในครั้งนี้ นางเฮงเฮงทราบดังนั้นก็เดินคอตกกลับไปพร้อมเตรียมรับกับชะตากรรมที่รอเธออยู่ที่บริษัท

ต่อมาการกีฬาแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือลงวันที่ 5 มีนาคม 2551 แจ้งยึดหนังสือค้ำประกันของธนาคารซีทีแบงก์ จำนวน 1,400,000 บาท ที่บริษัทหมั่นคงไพศาลนำมาเป็นหลักประกันซองในการประกวดราคา เนื่องจากไม่เข้าร่วมการประมูลตามเวลาที่กำหนด จึงถือว่าไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการประกวดราคา และไม่มีกรโทรแจ้งถึงเหตุจำเป็นที่มาลงทะเบียนไม่ทันในวันนั้น ทำให้เกิดการแข่งขันเสนอราคาไม่เต็มที่เพราะมีผู้เข้าแข่งขันน้อยลง การกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับความเสียหาย จึงไม่อาจคืนหลักประกันซองให้ได้ คุณพระช่วย ออกอีแป้นจะแตก...แค่ไปลงทะเบียนสายแค่นี้ถึงกับโดนยึดเงินไปตั้งล้านกว่าบาทเชียวหรือ? เห็นท่าจะไม่ได้การ เงินก็ไม่ใช่น้อยๆ บริษัทหมั่นคงไพศาลจึงยื่นหนังสืออุทธรณ์ขอคืนหนังสือค้ำประกันในวันคืน แต่อันิจจาคำขอนั้นไม่เป็นผล เพราะการกีฬาแห่งประเทศไทยพ้นธงคำตอบเดิมไม่คืนหนังสือค้ำประกันให้โดยเด็ดขาด

ทำยังงี้ได้ยังไง ที่ไปสายก็เพราะว่ามันเกิดอุบัติเหตุขึ้นมา เรื่องแบบนี้ใครเขาอยากให้เกิดกันเล่า แลผมยังมีบันทึกประจำวันของสถานีตำรวจเป็นหลักฐนอยู่ตั้งๆ ว่าเรื่องจริงนะไม่ได้โม้ อีกอย่างถึงตนไม่ได้เข้าเสนอราคา แต่ก็มีคนอื่นอีกตั้ง 4 รายที่เข้าเสนอราคา แลผมราคาที่ได้ยังต่ำกว่าราคากลางที่กำหนดไว้อีก แล้วอย่างนี้จะมาบอกว่ากรกีฬาแห่ง

ประเทศไทยได้รับความเสียหายจากการที่บริษัทตนไม่ได้เข้าเสนอราคาได้อย่างไร บริษัทของตนต่างหากที่เป็นฝ่ายเสียหายที่จะต้องรับภาระหาเงินไปคืนธนาคารอีกตั้งล้านกว่าบาท ทั้งที่การไปลงทะเบียนล่าช้านั้นเป็นเหตุสุดวิสัยแท้ๆ ทำไม่ถึงไม่เห็นใจกันบ้าง โอตครวญไปก็เท่านั้นในเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมรับฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องขอความเป็นธรรมต่อศาลปกครอง **ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้การกีฬาแห่งประเทศไทยคืนหนังสือค้ำประกันของของธนาคารซีทีแบงก์ จำนวน 1,400,000 บาท ให้แก่ตนและให้ชำระค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายทั้งหมดแทนตนด้วย**

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้แทนของบริษัทมั่นคงไฟศาลมาลงทะเบียนสายไป 12 นาที เนื่องจากระหว่างการเดินทาง ลืมเอกสารสำคัญจึงย้อนกลับไปเอา และได้เกิดอุบัติเหตุรถที่นำมาชนกับรถมอเตอร์ไซด์ เสียเวลาเจรจาทำความตกลงกันเป็นเหตุให้มาลงทะเบียนสาย โดยมีหลักฐานรายงานประจำวันของสถานีตำรวจภูธรไชโยให้ชี้แจงเป็นหลักฐาน ส่วนการที่ไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทางคณะกรรมการประกวดราคาทราบทางโทรศัพท์หรือส่งผู้อื่นมาลงทะเบียนแทนนั้นถือเป็นความบกพร่องของบริษัทมั่นคงไฟศาลเองแต่ไม่ใช่เหตุที่ถือว่าทำไปโดยไม่ชอบ ประกอบกันในวันนั้นมีผู้มาเสนอราคา 4 ราย และได้มีการแข่งขันเสนอราคาจนได้ผู้เสนอราคาต่ำสุดซึ่งอยู่ในวงเงินที่ตั้งไว้ การที่บริษัทมั่นคงไฟศาลมาลงทะเบียนช้า ในขณะที่ยังไม่ได้เริ่มทดสอบระบบเกิดจากอุบัติเหตุที่ไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของบริษัท ถึงแม้บริษัทจะบกพร่องที่ขาดความระมัดระวังรอบคอบเกี่ยวกับการวางแผนการเดินทาง แต่ก็ไม่เป็นผลโดยตรงที่ทำให้การกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับความเสียหายเท่ากับจำนวนเงินตามหลักประกันของที่มีมูลค่า 1,400,000 บาท เห็นสมควรให้บริษัทมั่นคงไฟศาลชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำผิดเงื่อนไขของการประกวดราคาร้อยละ 10 ของวงเงินค้ำประกันคิดเป็นเงิน 140,000 บาท

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้การกีฬาแห่งประเทศไทยคืนหลักประกันของจำนวนเงิน 1,260,000 บาท ให้แก่บริษัทมั่นคงไฟศาลภายใน 30 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมตามส่วนของการชนะคดี จำนวน 25,200 บาท แก่บริษัทมั่นคงไฟศาล

การกีฬาแห่งประเทศไทยเห็นว่าในเมื่อมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2549 กำหนดไว้ชัดเจน และอุบัติเหตุของบริษัทมั่นคงไฟศาลก็ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยแต่เกิดจากความบกพร่องของนางเฮงเฮงเอง การที่ศาลปกครองชั้นต้นให้บริษัทมั่นคงไฟศาลชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการทำผิดเงื่อนไข

จำนวน 140,000 บาทนั้น เป็นค่าเสียหายที่ยังไม่ได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น **จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง**

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ระยะเวลาจากบริษัทมั่นคงไฟศาลมายังสถานที่เสนอราคาอยู่ใกล้กันพอสมควร แถมยังอยู่ในย่านชุมชนและแหล่งอุตสาหกรรม อีกทั้งเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าสภาพการจราจรในกรุงเทพฯและปริมณฑลมีความหนาแน่นเพียงใด และยังมีการกลับมาเอาเอกสารในระหว่างทาง ซึ่งถือเป็นความบกพร่องของนางเฮงเฮงเองที่ไม่ตรวจสอบเอกสารให้ละเอียดก่อนที่จะเดินทาง จึงต้องย้อนกลับไปเอาเอกสารทำให้เหลือเวลาในการเดินทางน้อยลง เมื่อพิจารณาความเสียหายจากอุบัติเหตุรถทั้งสองคันมีความเสียหายเพียงเล็กน้อย และรถของนางเฮงเฮงก็มีประกันภัย ซึ่งในสถานการณ์เช่นนั้นอาจแก้ไขได้โดยการโทรเรียกให้บริษัทส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาจัดการ ส่วนค่าใช้จ่ายก็ให้บริษัทประกันรับผิดชอบไป แต่นางเฮงเฮงกลับไม่ทำ เลือกที่จะใช้การเจรจาถึง 35 นาที เป็นเหตุให้มาลงทะเบียนไม่ทัน จึงเห็นได้ว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเพราะนางเฮงเฮงไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร มิใช่เหตุสุดวิสัย

และในประกาศประกวดราคาจ้างระบุว่าผู้มีสิทธิยึดหลักประกันของของผู้มีสิทธิเสนอราคาในกรณีที่ผู้มีสิทธิเสนอราคาไม่ส่งผู้แทนมาลงทะเบียนเพื่อเข้าสู่กระบวนการเสนอราคา หรือผู้มีสิทธิเสนอราคาที่มาลงทะเบียนแล้วไม่ Log in เข้าสู่ระบบ หรือ Log in แล้ว แต่ไม่มีการเสนอราคาหรือเสนอราคาผิดเงื่อนไข หรือเสนอราคาแต่ไม่ลงลายมือชื่อเป็นต้น หลักประกันของจึงเป็นจำนวนค่าเสียหายล่วงหน้าที่กำหนดขึ้นและผู้มีสิทธิเข้าเสนอราคาต้องชำระหากทำผิดเงื่อนไขในการเสนอราคา จึงถือเป็นเบี้ยปรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 379 ซึ่งศาลมีอำนาจตามมาตรา 383 ที่จะสั่งลดได้ หากเห็นว่าสูงเกินไป และจากการที่บริษัทมั่นคงไฟศาลได้เดินทางไปเข้าร่วมเสนอราคา แม้จะเลยเวลาที่กำหนดไว้ 12 นาที แต่ก็แสดงให้เห็นว่ามีความตั้งใจที่จะเข้าร่วมการเสนอราคา ไม่ใช่กรณีที่จิตใจที่จะไม่ส่งผู้แทนเข้าร่วมเลย อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีการสมยอมหรือขัดขวางในการเสนอราคาในครั้งนี้ และราคาที่มีผู้เสนอได้ก็เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคากลาง อีกทั้งไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าหากบริษัทมั่นคงไฟศาลเข้าร่วมเสนอราคาด้วยแล้ว จะได้ราคาที่ต่ำกว่านี้หรือไม่ ดังนั้น การที่การกีฬาแห่งประเทศไทยใช้สิทธิรับหลักประกันของทั้งหมดจึงสูงเกินไป และเมื่อพิจารณาจากราคาที่ผู้เสนอราคาต่ำสุดเสนอมาซึ่งถูกกว่าราคากลางคิดเป็นร้อยละ 16.60 จึงสมควรลดเบี้ยปรับให้แก่บริษัทมั่นคงไฟศาลโดยให้ชำระเพียงร้อยละ 20 ของจำนวนเบี้ยปรับทั้งหมด เป็นเงิน 280,000 บาท เมื่อได้ยึด

หลักประกันของซึ่งมีมูลค่า 1,400,000 บาท ซึ่งเกินกว่าจำนวนเบี้ยปรับที่ต้องชำระให้ จึงต้องคืนเบี้ยปรับที่ริบไว้คืนให้แก่บริษัทมั่นคงไฟศาลเป็นเงิน 1,120,000 บาท

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้การกีฬาแห่งประเทศไทยคืนเงินหลักประกันของให้แก่บริษัทมั่นคงไฟศาลจำนวน 1,120,000 บาท ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นให้แก่บริษัทมั่นคงไฟศาลและของการกีฬาแห่งประเทศไทยในชั้นอุทธรณ์ ตามส่วนของการชนะคดี นอกนั้นให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ถึงจะบอกว่า มาซาก็ยังดีกว่าไม่มาก็เหอะ แต่ถ้าเกิดมาให้ทันเวลา จะดีกว่าไหม เพราะเราไม่สามารถล่วงรู้อนาคตได้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น นี้งานก็พลาด เงินก็เสีย แฮ้อ....มันน่าเสียดายแทนจริงๆ ใน 1 วัน ทุกคน มีเวลาเท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนนั้นจะบริหารจัดการเวลาของตัวเองอย่างไรให้มีคุณค่า อย่าประมาทหรือชะล่าใจไป เพราะเวลา...ไม่เคยคอยใคร

สถานีที่ 7

บอก เลิกได้ ยังไง
ก็ไม่ใช่ ตอน ผิด นี่นา

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
คดีหมายเลขแดงที่ อ.534/2556

บอกเลิกได้ยังไง ก็ไม่ใช่ตนผิดนี่นา

คุณเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้บ้างไหม ที่จู่ๆ ก็โดนบอกเลิกจ้างงานโดยไม่ทันตั้งตัว ทั้งๆ ที่ ที่ผ่านมา ก็ทำงานมาด้วยดีตลอด และถ้าคุณเจอเหตุการณ์แบบนี้คุณจะมีมือกับมันอย่างไร เราลองมาดูเรื่องราวของบริษัททาวีพิเศษกันดีกว่าว่าบทสรุปของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร

เรื่องมีอยู่ว่า บริษัททาวีพิเศษได้ทำสัญญาจ้างเก็บขยะกับเทศบาลรักสะอาด ในโครงการรักษาความสะอาดเก็บขนขยะมูลฝอยภายในเขตเทศบาลรักสะอาด ในราคา 7,980,000 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 ถึง 30 กันยายน 2547 โดยเทศบาลรักสะอาดจะแบ่งจ่ายค่าจ้างให้เป็นจำนวน 12 งวด งวดละ 1 เดือน เดือนละ 665,000 บาท โดยได้ให้รถยนต์ 7 คัน รถมอเตอร์ไซด์พ่วงข้าง 22 คัน ไว้ใช้ในการทำงาน ผ่านไป 5 เดือน บริษัททาวีพิเศษก็ได้รับหนังสือจากเทศบาลรักสะอาดลงวันที่ 8 มีนาคม 2547 แจ้งให้

บริษัททิวาพิเศษหยุดทำงานและส่งคืนยานพาหนะที่ให้ไปทั้งหมด เนื่องจากว่าไม่ส่งแผนการปฏิบัติงานประจำเดือนให้กับคณะกรรมการตรวจการจ้างทราบล่วงหน้าก่อนเริ่มปฏิบัติงาน และไม่ส่งรายงานผลการปฏิบัติงานประจำวันให้แก่คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบเดือนละครั้ง จึงถือว่าขัดขึ้นไม่ปฏิบัติตามสัญญาและคำสั่งคณะกรรมการตรวจการจ้าง และเมื่อมีการแจ้งให้ปรับปรุงการทำงานด้วยวาจาแต่ก็ยังไม่ปฏิบัติตาม ทำให้การทำงานมีข้อบกพร่องติดต่อกันหลายครั้ง นอกจากนั้นแล้วยังไม่นำรถยนต์ทั้ง 7 คัน ไปตรวจสภาพ และไม่ดูแลรักษายานพาหนะให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ รวมทั้งขณะนั้นไม่มีสหภาพบาล จึงไม่สามารถเบิกจ่ายค่าจ้างให้แก่บริษัททิวาพิเศษได้ และไม่จ่ายค่าจ้างงวดที่ 3-6 ให้แก่บริษัททิวาพิเศษเพราะถือว่าได้บอกเลิกสัญญาแล้ว

เมื่อได้ทราบข่าวร้าย บริษัททิวาพิเศษจึงรีบทำหนังสือแจ้งกลับไปว่าได้ทำตามสัญญาจ้างทุกประการโดยได้ส่งแผนปฏิบัติงานประจำเดือนและรายงานผลการปฏิบัติงานประจำวันให้แก่คณะกรรมการตรวจการจ้างและผู้ควบคุมงาน แถมยังได้มีการตรวจรับงานว่าถูกต้องตามสัญญาทุกงวดตั้งแต่งวดที่ 1- 6 แต่ทางเทศบาลรักสะอาดก็ยังยื่นกรณาคำตอบเดิมคือ เลิกจ้าง และได้แจ้งหักค่าปรับงานจุดที่บกพร่องจากการตรวจพบในรายงานการปฏิบัติงานประจำเดือน จำนวน 4 เดือน จำนวน 1,023 จุด เป็นเงิน 44,190.32 บาท แต่บริษัททิวาพิเศษมีหนังสือตอบปฏิเสธการยินยอมให้หักเงินค่าปรับนั้น เพราะไม่เคยได้รับความบกพร่องของงานไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร และเมื่อได้รับหนังสือจากเทศบาลรักสะอาดให้ไปรับเงินค่าจ้างงวดที่ 3-6 ก็โล่งใจคิดว่าเรื่องราวน่าจะจบลงด้วยดีแล้ว

แต่เรื่องราวมันไม่จบแบบแฮปปี้เอนด์นี่นะสิ...เมื่อได้รับค่าจ้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว กลับโดนเทศบาลรักสะอาดหักค่าจุดบกพร่อง 44,190.32 บาทและเงินประกันสัญญาในส่วนค่าบำรุงรักษาทรัพย์สิน 200,000 บาท เพราะว่าบริษัททิวาพิเศษไม่ยอมส่งหลักฐานการบำรุงรักษาทรัพย์สินมาให้ตรวจสอบ จึงเหลือเงินประกันสัญญาคืนให้ 199,000 บาท บริษัททิวาพิเศษเห็นว่าการกระทำนี้ไม่ถูกต้อง เพราะว่าตนได้ทำงานตามสัญญาทุกอย่าง จึงได้มีหนังสือคัดค้านการหักเงินประกันสัญญากลับไป และต่อมาภายหลังเทศบาลรักสะอาดก็ได้มีการคืนเงินค่าหักจุดบกพร่อง จำนวน 44,190.32 บาท และเงินประกันสัญญาทั้งหมดให้แก่บริษัททิวาพิเศษ

ถึงจะได้เงินคืนมา แต่ว่าชื่อเสียงที่เสียไปมันก็ไม่ได้กลับคืนมาด้วยนี่นา แถมยังโดนคนอื่นมาเอางานไปทำต่ออีกทั้งๆที่ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย... ในเมื่อเทศบาลรักสะอาดสั่งให้ตนหยุดงานตั้งแต่ 11 มีนาคม 2547 โดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ แล้วยังจ้างบริษัทอื่น

มาทำงานแทนอีก ทำให้บริษัทของตนไม่ได้รับค่าจ้างในส่วนของการที่ยังไม่ได้ทำตามสัญญาอีก 6 เดือน คิดเป็นเงินก็ 4,440,483.87 บาท ตัวเลขน้อยๆที่โหดๆ ที่น่าเจ็บใจยิ่งกว่านั้นก็คือได้มีหนังสือทวงถามถึงความรับผิดชอบในเรื่องนี้ แต่เรื่องก็หายเข้ากลีบเมฆ ไม่มีการตอบรับใดๆจากเทศบาลรักสะอาดอีกเลย บริษัททาวนิคเซจจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง **ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เทศบาลรักสะอาดชำระเงิน 4,440,483.87 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจนถึงวันฟ้อง และให้ชำระดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 4,440,483.87 บาท นับจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ รวมทั้งให้ชดใช้ค่าธรรมเนียมแทนบริษัททาวนิคเซจด้วย**

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาแล้วเห็นว่า ในใบตรวจรับงานที่แจ้งจุดบกพร่อง ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2546 ถึงมีนาคม 2547 ที่เทศบาลรักสะอาดได้นำมาใช้เป็นเหตุในการบอกเลิกสัญญานั้น คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ลงชื่อเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2547 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ได้บอกเลิกสัญญาแล้ว และเป็นข้อกล่าวหาของเทศบาลรักสะอาดแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่มีการลงชื่อรับทราบการตรวจงานของบริษัททาวนิคเซจแต่อย่างใดและเมื่อบริษัททาวนิคเซจได้ส่งมอบยานพาหนะคืน ซึ่งคณะกรรมการตรวจรับมอบพัสดุครุภัณฑ์ก็ได้ตรวจสอบโดยละเอียดว่ายานพาหนะทั้งหมดอยู่ในสภาพเรียบร้อยใช้งานได้ตามสภาพ จึงฟังไม่ขึ้นว่าการปฏิบัติงานของบริษัททาวนิคเซจมีจุดบกพร่อง ส่วนที่ไม่มีสภาพเทศบาลในขณะนั้นทำให้ไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างให้กับบริษัททาวนิคเซจ ก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะนำมาบอกเลิกสัญญาได้ การบอกเลิกสัญญาจึงไม่มีหลักฐานและเหตุผลที่ฟังได้ว่าทำผิดสัญญา เทศบาลรักสะอาดจึงไม่มีสิทธิบอกเลิกสัญญา ดังนั้น การบอกเลิกสัญญาที่เกิดขึ้นดังกล่าวจึงทำให้บริษัททาวนิคเซจได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการขาดรายได้จากการทำงาน อีกทั้งยังต้องจ่ายค่าจ้างพนักงานและค่าน้ำมันเชื้อเพลิง เพื่อให้การเก็บขยะดำเนินไปด้วยดี จึงเห็นสมควรกำหนดค่าความเสียหายที่ได้รับเป็นค่ากำไรตั้งแต่งวดที่ 6-12 รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 499,947 บาท

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ เทศบาลรักสะอาดชดใช้เงินให้แก่บริษัททาวนิคเซจจำนวน 499,947 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันสิ้นสุดสัญญาจนถึงวันฟ้อง เป็นเงิน 42,369 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 542,316 บาท และให้ชำระดอกเบี้ยจากต้นเงิน 499,947 บาทในอัตราร้อยละ 7.5 นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ พร้อมทั้งให้คืนค่าธรรมเนียมศาล จำนวน 13,540.77 บาท

แต่บริษัททาวนิคเซจก็ยังไม่ได้รับชัยชนะอย่างแท้จริง... เมื่อเทศบาลรักสะอาดฟังคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจบก็ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า บริษัท

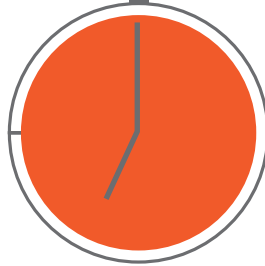
ดาวิเศษปฏิบัติงานบกพร่องอย่างสม่ำเสมอ ดูได้จากบันทึกของคณะกรรมการตรวจการจ้าง 4 ฉบับ ว่ามีข้อบกพร่องรวมกันถึง 1,023 จุด แสดงให้เห็นว่ามีเจตนาที่จะฝ่าฝืนสัญญา เป็นเหตุให้สามารถบอกเลิกสัญญาได้ และสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาทางปกครอง ซึ่งมีเจตนารมณ์ในการปกป้องประโยชน์สาธารณะและให้อำนาจแก่ฝ่ายปกครองอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ชดใช้ค่าเสียหายตั้งแต่งวดที่ 6-12 ให้แก่บริษัทดาวิเศษ เมื่อดูจากพฤติกรรมการปฏิบัติงานเห็นได้ชัดว่าทำงานบกพร่องมาโดยตลอด การคิดค่าเสียหายให้จนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจึงถือเป็นการไกลกว่าเหตุ และเมื่อเทศบาลมีอำนาจในการบอกเลิกสัญญาแล้ว ความเสียหายในส่วนนี้จึงไม่อาจเกิดขึ้นได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อมีการทำสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษร การแจ้งเตือนเรื่องการปฏิบัติงานบกพร่องในแต่ละเดือนก็ควรจะทำเป็นหนังสือแจ้งเตือนเพื่อที่จะให้ผู้ถูกจ้างได้มีโอกาสรีบปรุงแก้ไขหรือโต้แย้งในความบกพร่องนั้น แต่หาได้มีหลักฐานของหนังสือแจ้งเตือนปรากฏแต่อย่างใด ดังนั้น ข้ออ้างของเทศบาลรักสะอาดนี้จึงเป็นการกล่าวหาแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่มีหลักฐานการลงชื่อรับทราบการตรวจงานของเทศบาลรักสะอาดจากบริษัทดาวิเศษปรากฏแต่อย่างใด จึงไม่มีเหตุผลรับฟังได้ในการที่จะกล่าวหาว่าบริษัทดาวิเศษทำงานบกพร่องเกินกว่าที่จะรับได้ตามสัญญาที่กำหนดไว้ และเมื่อภายหลังเทศบาลรักสะอาดได้มีการจ่ายค่าจ้างในงานที่ทำไปจนถึงงวดที่ 6 ให้แก่บริษัทดาวิเศษจนครบ ย่อมแสดงว่าบริษัทดาวิเศษได้ทำงานถูกต้องตามสัญญา และข้ออ้างที่ว่าในขณะที่เกิดเรื่องขึ้นนั้นไม่มีสภาเทศบาลปฏิบัติงาน จึงไม่มีเงินที่จะนำมาจ่ายค่าจ้างได้นั้นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะนำมาอ้างเป็นเหตุในการบอกเลิกสัญญาได้ ดังนั้นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาของเทศบาลรักสะอาดจึงเป็นไปโดยไม่ชอบ คำอุทธรณ์ของเทศบาลรักสะอาดจึงฟังไม่ขึ้น

และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาของเทศบาลรักสะอาดเป็นไปโดยไม่ชอบ ดังนั้นเทศบาลรักสะอาดย่อมมีหน้าที่ชดใช้ค่าเสียหายจากการบอกเลิกสัญญาโดยไม่ชอบให้แก่บริษัทดาวิเศษ โดยจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากการขาดรายได้จากการทำงานจ้างเก็บขนขยะ ตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 โดยคิดเป็นค่ากำไรตั้งแต่งวดที่ 6 จนถึงงวดที่ 12 และที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ชดใช้เงินให้แก่บริษัทดาวิเศษ จำนวน 499,947 บาท พร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 กันยายน 2547 อันเป็นวัน

สิ้นสุดสัญญาจ้างถึงวันฟ้องเป็นเงิน 42,369 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 542,316 บาท และให้ชำระดอกเบี้ยของต้นเงิน 499,947 บาท ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัทดาวิเศษ พร้อมทั้งให้คืนเงินค่าธรรมเนียมศาลจำนวน 13,540.77 บาท ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยจึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

เมื่อได้ฟังคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด บริษัทดาวิเศษ ก็ยิ้มออกเสียที “อย่างลัวที่จะต้องต่อสู้กับความถูกต้อง ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรผิด” คราวนี้ชัยชนะก็เป็นของบริษัทดาวิเศษจริงๆ เสียที ...

สถานีที่ 8

ด้วยความเสมอภาค

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.607/2555

ด้วยความเหมาะสม

สถานีคดีปกครองเรื่องนี้ต้นสายปลายเรื่องมาจากสาวสวยจิตใจดีแห่งท้องถิ่นอีสานนามว่า นางสาวเบาหวิว ชีวิตของเธอราบกับนวนิยายเล่มหนา เกิดมาอาภัพนัก อาศัยอยู่กับแม่เพียงสองคน ฐานะยากจน ต้องปากกัดตีนถีบทำงานเลี้ยงแม่และส่งตัวเองเรียน แม้จะหัวไม่ตึ๊งแต่ด้วยความมานะพยายามผสานแรงแห่งความกตัญญู ทำให้ได้ดื่กรีระดับปริญญาโท สาขาภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งมานอนกอดความไฝฝืนเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ของเธอ คือ อยากรับเป็นครูอาจารย์เป็นเรือจ้างลำเล็กๆ ที่มอบความรู้แก่ลูกศิษย์และส่งเด็กๆ ไปถึงฝั่งฝัน

และแล้ว...ความฝันก็ไม่ได้เป็นเพียงฝันต่อไป...เพราะต่อมานางสาวเบาหวิวได้เข้ามาเป็นลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งพนักงานอาจารย์ของมหาวิทยาลัยประสพทุทธ์ ในจังหวัดบ้านเกิด ซึ่งก็เป็นเรื่องดี เพราะได้ดูแลแม่บังเกิดเกล้าที่เริ่มชราและได้ทำงาน

ที่ขอด้วย โดยตกลงทำสัญญาจ้างกันไว้โดยไม่ได้กำหนดระยะเวลาการจ้าง

ต่อมาไม่นานมหาวิทยาลัยประสาทยุทธจะเปิดวิทยาเขตพระแก้วในต่างอำเภอ โดยได้ขออนที่สมัครใจไปเป็นพนักงานอาจารย์ช่วยงานที่นั่นในช่วงแรก นางสาวเบาหวิว ซึ้งใจอยู่นาน!!! แต่เพื่อความก้าวหน้า และเห็นวาระยะทางอยู่ในวิสัยจะไปๆ มาๆ เพื่อดูแลแม่ได้ จึงสมัครใจไป จากนั้น อธิการบดีมหาวิทยาลัยประสาทยุทธได้มีคำสั่งให้ นางสาวเบาหวิวกับเจ้าหน้าที่อีก 15 คน ไปปฏิบัติงานที่วิทยาเขตพระแก้ว ซึ่งเฉพาะ นางสาวเบาหวิวให้ไปปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม 2547 - 1 พฤษภาคม 2548 พอครบเวลาดังกล่าว นางสาวเบาหวิวได้ขอย้ายกลับ แต่อธิการบดีฯ ได้สั่งการว่าหากจะกลับมาให้มาสมัครเป็นอาจารย์ใหม่ นางสาวเบาหวิวจึงมาสมัครสอบเป็นพนักงานอาจารย์ใหม่ที่มหาวิทยาลัยประสาทยุทธ แต่ก็สอบไม่ผ่าน และได้มีหนังสือถึงอธิการบดีฯ อีกครั้ง เพื่อขอย้ายกลับ โดยครั้งนี้อธิการบดีฯ ได้มีคำสั่งว่าปัจจุบันพนักงานอาจารย์ที่ประจำอยู่ที่วิทยาเขตแต่ละแห่งมีความเป็นอิสระจากกัน หากจะมีการย้ายก็จะขึ้นอยู่กับารเปิดรับและคัดเลือกของแต่ละแห่ง

อ้างไปเรื่อยแบบนี้แกลังกันเห็นๆ ทำไมนางเอกแสนดีอย่างเราต้องถูกรังแกเจอแต่ความยากลำบากเช่นนี้ หรือเป็นที่เซซตาที่กำหนดมา? ลิ่นหวังและหมดที่พึ่งจริงๆ!! นางสาวเบาหวิว จึงมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้อธิการบดีฯ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) มีคำสั่งให้ตนเองกลับมาปฏิบัติงานที่เดิม และให้มหาวิทยาลัยประสาทยุทธ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) ชดใช้ค่าเสียหายจากการเสียดสิทธิต่อการรับเงินเพิ่ม รวมทั้งค่าเดินทาง และค่าเสียหายจากการเสียดสุขภาพทางกายและจิตใจ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 267,600 บาท

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีอำนาจในการบังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างชั่วคราวของวิทยาเขตพระแก้ว ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยประสาทยุทธ พ.ศ. 2547

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีและไม่มีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดของสัญญาไว้ ถือว่าเป็นการจ้างผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีกำหนดระยะเวลา และการที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานที่วิทยาเขตพระแก้ว นับตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม 2547 - 1 พฤษภาคม 2548 ซึ่งเมื่อครบกำหนดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไม่เรียกตัวผู้ฟ้องคดีกลับมาที่เดิม จึงต้องถือว่าสั่งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานที่วิทยาเขตพระแก้วต่อไปโดยไม่มีกำหนดเวลา ซึ่งเป็นอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของทางราชการได้ตามความเหมาะสม

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2
ไม่ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมา
ปฏิบัติงานที่เดิมตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
เป็นอำนาจในทางบริหารของผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ 2 ไม่ได้เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย
กำหนดให้ต้องปฏิบัติและไม่เป็นการละเมิด
ต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ต้อง
รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ตั้งฟ้าดินคอยกลั่นแกล้ง...สู้อคติมาแพ้อีก ชีวิตสุดเศร้าเคล้าน้ำตาจริงๆ แต่ถ้า
ยอมก็มีแต่เสียกับเสีย ต้องสู้ต่อ!!! นางสาวเบาหวียื่นอุทธรณ์ว่า ก่อนมีคำสั่งให้ไปทำงาน
ที่วิทยาเขตพระแก้ว ผู้บริหารแจ้งว่าเมื่องานเสร็จแล้วจะให้กลับมา โดยได้กำหนดเวลา
สิ้นสุดไว้ในคำสั่งและที่ผ่านมาจากมหาวิทยาลัยถือปฏิบัติตามนี้เสมอมา การที่อธิการบดีฯ
มิได้ดำเนินการใดๆ เมื่อครบเวลาแล้ว มีอาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี
ปฏิบัติงานวิทยาเขตพระแก้วต่อไปโดยไม่มีกำหนดเวลา สำหรับคำสั่งให้มาสมัครเป็น
อาจารย์ใหม่ก็ไม่ได้แปลว่าไม่ให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติงานที่เดิม และส่วนคำสั่งที่ว่า
ในปัจจุบันนี้พนักงานอาจารย์แต่ละแห่งมีความเป็นอิสระ หากจะมีการย้ายก็ขึ้นอยู่กับ
การรับหรือการคัดเลือกของแต่ละแห่ง ก็เป็นเพียงคำสั่งชี้แจงมิใช่คำสั่งที่เป็นการยืนยันและ
มีคำสั่งใหม่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีย้ายกลับมาปฏิบัติงานที่เดิม

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คดีนี้เป็นเรื่องการโต้แย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้ฟ้องคดีที่สืบเนื่องจากคำสั่งจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างชั่วคราว และให้ไปปฏิบัติงานที่วิทยาเขตพระแก้ว ซึ่งเกี่ยวข้องกับภารกิจให้บริการทางการศึกษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ความสัมพันธ์ตลอดจนสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เกิดขึ้นโดยผลของกฎหมายตามสัญญาจ้างของผู้ฟ้องคดีที่เป็นเอกชนกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งเป็นส่วนราชการ เพื่อดำเนินงานให้การศึกษ้อันเป็นการบริการสาธารณะ จึงเป็นสัญญาทางปกครอง คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองฯ ไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่และการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

และจากข้อเท็จจริงในคดีนี้ ศาลเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่วิทยาเขตพระแก้ว เป็นการสั่งการของนายจ้างที่เห็นว่าเป็นการเหมาะสมแก่ประโยชน์ของผู้อ้าง ส่วนการที่ไม่ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติงานที่เดิมเมื่อครบกำหนดตามเวลาในคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะนายจ้าง ก็ย่อมมีอำนาจพิจารณาถึงเหตุผลความจำเป็น ตลอดจนความเหมาะสม และประโยชน์ของหน่วยงาน ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีอาจไม่พอใจ แต่การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นการใช้อำนาจทางบริหารในฐานะนายจ้างที่จะจัดสรรคนไปปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของทางราชการ ได้ตามสมควร ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือสัญญาข้อใดที่ให้นายจ้างโยกย้ายข้าราชการลูกจ้าง ไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานอื่นของตน เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปทำงานที่วิทยาเขตพระแก้วเป็นความสมัครใจของผู้ฟ้องคดีเองและไม่ได้สร้างผลกระทบต่ออัตราเงินเดือนตามสัญญาจ้าง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนเมื่อครบกำหนดเวลาแล้วมิได้มีคำสั่งให้ย้ายผู้ฟ้องคดีกลับ ก็เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่จะใช้ดุลพินิจเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่หน่วยงาน ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการไม่ชอบก็อาจบอกเลิกการจ้าง โดยบอกกล่าวล่วงหน้า 1 เดือน

สำหรับค่าเสียหายที่อ้างต้องเสียสิทธิได้รับเงินเพิ่มเดือนละ 1,200 บาท นั้น เนื่องจากผู้ที่ได้รับเงินเพิ่มดังกล่าวต้องผ่านการประเมินผลงาน จึงยังไม่แน่นอนว่าหากได้ย้ายกลับไปทำงานที่เดิม ผู้ฟ้องคดีจะผ่านการประเมิน จนได้รับเงินเพิ่มดังกล่าวหรือไม่ ส่วนค่าเสียหายเรื่องค่ารถไป-กลับระหว่างอำเภอพระแก้ว กับตัวจังหวัด ก็มีข้อเท็จจริงว่าทางมหาวิทยาลัยฯ ได้จัดรถรับส่งให้ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ใช้บริการโดยอ้างเรื่องเวลา

นอกจากนี้ในส่วนค่าเสียหายทางสุขภาพและจิตใจ แม้จะเกิดขึ้นก็มีใช้ผลโดยตรงจากการดำเนินการตามสัญญาจ้าง อีกทั้งการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ก็ไม่ได้เป็นไปโดยมีอคติหรือมีเจตนากลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

ไม่ต้องเสียใจไปนะคุณเบาหวิว มองโลกให้สวยกันหน่อย!!
คงไม่มีใครได้สมตั้งใจทุกอย่าง แต่อย่างน้อยก็ยังได้เดินตามความฝัน
จงใช้พลังความสามารถที่มีในตัวเองตั้งใจทำงานให้ดีที่สุด...

สถานีที่ 9

ท่าเรือหนอง

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.129/2553

ทำฟ้องหลวง

ทำงานราชการมันก็ดีตรงที่ว่าได้หยุดเสาร์ - อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ แหมช่างสุขใจเสียนี้กระไร แต่ถ้าเมื่อวันหยุดสุดทรรษาของคุณนั้นเกิดมีงานหลวงเข้ามาให้ทำ แล้วก็เมื่ออีกเหมือนกันที่คุณก็มีธุระปะปังของคุณที่แพลนไว้ล่วงหน้าเป็นแรมเดือนอยู่แล้ว อืม...ระหว่างงานหลวงที่มาแบบฉุกเฉินทุกกับงานราษฎร์ที่วาง โปรเจคมานาน จะทำยังไงดีหนอ.... ไหนลองมาดูตัวอย่างข้างล่างนี้กันดีกว่าว่าเค้าแก้ปัญหาหน้าอย่างไรร

เหนือเมฆทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวในตำแหน่งพนักงานขับรถของกรมสรรพากร เมื่อกรมสรรพากรมีงานสัมมนาที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในระหว่างวันที่ 10-11 กรกฎาคม 2543 โดยทางฝ่ายพัสดุครุภัณฑ์ ได้จัดรถตู้จำนวน 8 คัน พร้อมพนักงานขับรถให้ออกเดินทางจากกรมสรรพากรในวันอาทิตย์ที่ 9 กรกฎาคม 2543 เวลา 13.00 น. และเดิน

ทางกลับในวันอังคารที่ 11 กรกฎาคม 2543 เวลา 14.00 น. คนที่มีชื่อต้องไปขับรถ
ก็พากันไปลงชื่อรับทราบการปฏิบัติงานแต่โดยดี แต่...ไม่ใช่กับทุกคนปะ!!

เหนือเมฆเกิดอาการหัวฟัดหัวเหวี่ยงเมื่อได้ทราบว่ามีชื่อเป็นหนึ่งในพนักงาน
ขับรถที่ต้องขับรถพาเจ้าหน้าที่ไปงานสัมมนา ทำไมละ ก็วันอาทิตย์มันเป็นวันหยุดนี่นา
คนมีฐานะต้องไปรับของมาขายที่ตลาดนัด หารายได้เสริมมาเลี้ยงลูกเมีย จะไปได้ยังง
กันเล่า ใครๆ ก็รู้ว่าตนมีอาชีพเสริมขายของตลาดนัดทุกเสาร์ อาทิตย์มาตั้งนานแล้ว
กว่าจะจองแผงขายได้ต้องไปต่อคิวจองตั้งครึ่งค่อนวัน แล้วจะให้มาทิ้งไปง่ายๆ เพื่อที่
จะต้องไปขับรถในวันหยุดเนี่ยนะ แะเงินเดือนลูกจ้างชั่วคราวมันจะไปพออะไร ไหนจะ
ค่าเทอมลูก ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่าบ้าน ค่ากิน โอ้ยคำนวณ นี่ นั่นอีกเยอะเยาะไปหมด
แล้วไ้ตอนทีจับสลากหาคนขับรถไป ก็ไม่ได้ด้วยซะหน่อย เพราะออกไปปฏิบัติงาน
ข้างนอก ยังให้คนอื่นมาจับสลากแทนอีก ไ้คนที่จับแทนก็ตื่นมือตีจับได้ชื้อตอนชะด้วย
ตอนใส่ชื่อในใบงานก็ไม่ถามความสมัครใจรีเหตุจำเป็นของตนเลยสักนิดว่าไปได้หรือ
เปล่า อยู่ก็ไม่ได้ อยู่จับก็ไม่ได้จับ ยังโดนมัดมือชกให้ไปอีก ทำแบบนี้มันไม่ยุติธรรมชัดๆ
เลย ว่าแล้วก็ประกาศจุดยืนของตนว่าไม่ไป ไม่เซ็นรับทราบอะไรทั้งนั้น ต่อหน้าเพื่อนๆ
ทุกคน

เมื่อถึงวันเดินทางพนักงานขับรถทุกคนก็มาตามนัดหมาย ยกเว้นนายเหนือเมฆ
เข้าทํานองว่าลูกผู้ชายพูดคำไหนต้องคำนั้น บอกไม่มาก็ต้องไม่มาสิ โชคดีที่วันนั้นใช้รถ
ไม่ครบ 8 คันเพราะมีเจ้าหน้าที่บางคนเกิดเปลี่ยนใจขับรถไปเองไม่ทันละเกิดเรื่องแ่
แต่ถึงกระนั้นก็ถ่อะทางฝ่ายพัสดุครุภัณฑ์ก็ได้ให้เหนือเมฆทำหนังสือชี้แจงถึงเหตุผล
ที่ไม่ยอมมาขับรถในวันนั้น เมื่อนายเหนือเมฆได้รับหนังสือ อะตรีนาสินภายในตัวก็พลุ่งพล่าน
มันจะอะไรกันหนักหนาเนี่ย รถก็ใช้ไม่ครบ 8 คันซะหน่อย ยังจะมาให้ชี้แจงอะไรอีก
นี่มันหาเรื่องกลั่นแกล้งกันชัดๆ มือกำหนังสือฉบับนั้นเดินบึงบึงเข้าไปในห้องหัวหน้า
ฝ่ายพัสดุครุภัณฑ์ เมื่อเห็นหน้าหัวหน้าฝ่ายฯซึ่งคุยงานกับพนักงานขับรถอีกคนหนึ่งอยู่
ความโมโหโกรธาไหลเวียนไปทั่วร่างกาย ไม่ทันยั้งคิดอะไร ไม่สนใจว่าจะมีใครอยู่ในห้อง
นั้นมั่ง เข้วยังหนังสือที่ชี้แจงเหตุผลในมือใส่หัวหน้าฝ่ายฯพร้อมมรุสวาทใส่ชุดใหญ่
ก็แหมนะ คนมันของขึ้น โกรธจนไม่เห็นหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนแล้ว จะให้เข้าไป
แล้วเจรจากันดีๆ นะเธอ ไม่มีทาง NO WAY!!!

เดือดร้อนถึงพนักงานขับรถที่อยู่ในห้องนั้น ต้องลากตัวนายเหนือเมฆออกมาก
สงบสติอารมณ์ข้างนอก ก่อนที่เรื่องราวจะลุลกลามบานปลายใหญ่โต

ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาแทนที่จะสำนึกผิด ยังมาทำวาทจากระชกโฮกฮา กุ่มขู่

อาชชาติมาตราผู้บังคับบัญชา ใช้คำพูดไม่สุภาพในสถานที่ราชการ ไม่เกรงกลัวกฎข้อบังคับทางราชการ ผิดวินัยร้ายแรงแบบนี้ปล่อยไว้เป็นเยี่ยงอย่างแก่พนักงานขับรถคนอื่นคงไม่เหมาะสมเป็นแน่แท้ ฝ่ายพัสดุครุภัณฑ์จึงส่งเรื่องให้กองการเจ้าหน้าที่พิจารณาลงโทษทางวินัย ยกเลิกการจ้างและไม่ต่อสัญญาจ้างนายเหนือเมฆ และแน่นอนผลออกมาก็คือ อนุมัติให้ยกเลิกการจ้างงานนายเหนือเมฆตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2543

เหนือเมฆยื่นอุทธรณ์ถึงอธิบดีกรมสรรพากรและผู้อำนวยการกองคลัง ก็มารั้งแกกลั่นแกล้งกันก่อนนี่นา มีอย่างไหนให้ไปทำงานในวันหยุดโดยไม่ถามความสมัครใจกันก่อนไปได้ไหม มันเป็นสิทธิของตนใหม่ละที่จะไม่ไป ในเมื่อมันเป็นวันหยุดนะไม่ใช่วันทำงาน แต่ทางกรมสรรพากรพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นเช่นเดิม จึงแจ้งเหนือเมฆว่ายังไง ก็เลิกจ้าง ไม่ต่อสัญญาแน่นอน คอนเฟิร์ม!!!

จะมายกเลิกสัญญากันง่ายๆ ได้อย่างไร ก็ในเมื่อเซ็นตัสัญญาจ้างกันไปแล้วว่าจ้าง 1 ปี จะมายกเลิกก่อน ก็ถือว่าผิดสัญญานะสิ ไม่ได้ๆ เรื่องนี้ต้องถึงศาลปกครองแน่ๆ แล้วนายเหนือเมฆก็มาฟ้องศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ให้กรมสรรพากรชดใช้ค่าเสียหายให้ตนที่ไม่ได้ทำงานตั้งแต่มีคำสั่งเลิกจ้างจนถึงวันที่มีคำพิพากษา โดยกำหนดค่าเสียหายนับจากวันถูกเลิกจ้างเป็นค่าจ้างเดือนละ 4,700 บาท รวมเป็นเงิน 205,376 บาท และดอกเบี้ยในอัตราที่กฎหมายกำหนดนับแต่วันที่ถูกเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการฟ้องคดีรวม 30,000 บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 235,376 บาท

เรื่องราวอีรุงตุงนังยืดเยื้อมาถึงศาลปกครองสูงสุด เพราะเมื่อศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่าคำสั่งเลิกจ้างนายเหนือเมฆเป็นการเลิกจ้างที่ไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการจ้าง กรมสรรพากรจึงต้องชดใช้เงินให้กับนายเหนือเมฆตามอัตราเงินเดือนค่าจ้างตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2543 ซึ่งเป็นวันยกเลิกสัญญาจ้างจนถึงวันที่ 30 กันยายน 2543 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดสัญญาจ้าง พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่กรมสรรพากรจะต้องจ่ายค่าจ้างเดือนกันยายน 2543 จนกว่าจะชำระเสร็จ ทางฝ่ายนายเหนือเมฆก็ได้ยื่นอุทธรณ์ว่าจริงๆ แล้วกรมสรรพากรจะต้องจ้างตนต่อไป จนกว่าตนจะเสียชีวิต หรือทำผิดวินัยร้ายแรงหรือลาออกจากราชการ เพราะฉะนั้นตนจึงสมควรที่จะได้รับเงินจำนวน 235,379 บาทตามที่ได้แจ้งไว้ในคำฟ้อง ส่วนกรมสรรพากรก็ยื่นกรณาว่าการที่มีคำสั่งเลิกจ้างนายเหนือเมฆเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมเป็นธรรม และชอบด้วยกฎหมายแล้ว และในการต่อสัญญาจ้างของลูกจ้างชั่วคราวนั้นจะทำการเป็นปีต่อปี ไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะต้องจ้างนายเหนือเมฆไปตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายแต่อย่างใด

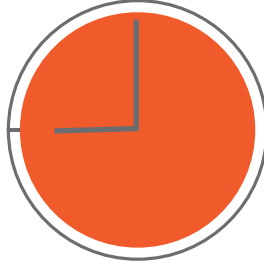
ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ในหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเรื่องการบริหารงานบุคคลลูกจ้างชั่วคราว กำหนดไว้ว่า การเลิกจ้าง วินัย การศึกษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยของลูกจ้างชั่วคราว ให้อยู่ในดุลพินิจของส่วนราชการที่จะพิจารณาตามความเหมาะสมและเป็นธรรม ซึ่งเมื่อนายเหนือเมฆได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้ไปปฏิบัติหน้าที่ชั่วคราวเพื่อนำเจ้าหน้าที่ไปสัมมนาในวันที่ 9 กรกฎาคม 2543 แต่กลับอ้างเหตุผลว่าต้องไปปรับสินค้าเพื่อนำมาขายเป็นรายได้เสริมจึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในวันนั้นได้ เมื่อได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการแต่ไม่ปฏิบัติตามโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงแสดงว่าเป็นการจงใจขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาและละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร

แต่บังเอิญว่าเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2543 มีการใช้รถยนต์ไม่ครบตามจำนวนที่เตรียมไว้ ความเสียหายจึงไม่ได้เกิดขึ้น แต่ถ้าหากว่าในวันนั้นเกิดมีการใช้รถครบตามจำนวนที่เตรียมไว้ การที่นายเหนือเมฆไม่มาขับรถในวันนั้นย่อมเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ไปเข้าร่วมสัมมนาไม่ได้ ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแน่นอน การกระทำของนายเหนือเมฆจึงเข้าข่ายก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

เมื่อนายเหนือเมฆไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยไม่มีเหตุอันสมควร การที่กรมสรรพากรบอกเลิกจ้างจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมและเป็นธรรมตามหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเรื่องการบริหารงานบุคคลลูกจ้างชั่วคราวแล้ว

ไม่จำเป็นที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่นายเหนือเมฆอันเกิดจากการบอกเลิกสัญญา แต่อย่างใด

คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นนั้นศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับเป็นยกฟ้องและคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่กรมสรรพากร

จ้อยละสิ่งงานนี้ เหนือเมฆเอ๋ย

เมื่อมีหน้าที่ที่เราต้องปฏิบัติตามหน้าที่นั้น บางครั้งบางคราว เราก็ต้องยอมสละเวลาส่วนตัวเพื่อทำหน้าที่ซึ่งเป็นของส่วนรวม อย่างมองแค่เรื่องของเราเป็นสำคัญ ก็ถือซะว่าอุทิศเวลาให้หลวงบ้าง แต่ถ้าเกิดติดธุระปะปังที่สำคัญขึ้นมาจริงๆ ก็ไปอธิบายเหตุผลให้ฟังสักนิด ไม่ใช่หนีหายไปเฉยๆ ทุกปัญหาามีทางออกเสมอ...จริงไหม

สถานีที่ 10

เกินสิทธิ์

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

คดีหมายเลขแดงที่ อ.819/2556

เกินสิทธิ์

ถ้าเกิดว่าคุณเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐจะตำแหน่งอะไรก็แล้วแต่แล้ว ก็ได้รับเงินเดือนตามปกติ อยู่ๆ วันหนึ่งเจอแจ็กพ็อตดวงช่วย!! ทางหน่วยงานมาบอกว่ามีความคลาดเคลื่อนเรื่องเงินเดือนที่เราได้รับอยู่ เพราะเป็นจำนวนเงินที่มากเกินกว่าควรจะได้รับจริง จะต้องปรับลดเงินเดือนที่เคยได้จากเดิม และยังจะให้คืนเงินส่วนต่างที่เคยได้รับในแต่ละเดือนที่ผ่านมา เป็นคุณจะทำไง??

มาดูบทเรียนจากคดีนี้กัน ณ บัด Now

นางสาวเอแคลร์ สาวมั่นผู้ไม่เคยยอมใคร เรียนจบปริญญาตรี วุฒิศึกษาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (คณิตศาสตร์) จบปุ๊บก็ได้เข้ามาเป็นลูกจ้างชั่วคราว ในตำแหน่งอาจารย์ สาขาคณิตศาสตร์ของมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ อยู่ในเมืองบางกอก เริ่มทำงานครั้งแรกในปี 2549 ได้ค่าจ้างเดือนละ 7,360 บาท และต่อสัญญาจ้างอีกครั้งในปี 2550

ได้ค่าจ้างเดือนละ 7,630 บาท แต่ก็ลาออกก่อนครบสัญญา เพราะจะไปเรียนต่อปริญญาโท (ภาคพิเศษ) สาขาคณิตศาสตร์

พอลาออกปั๊บ มหาวิทยาลัยชาญศาสตร์ก็เกิดปัญหางานล้นคน จึงเรียกตัวนางสาวเอแคลร์เข้ามาเป็นอาจารย์สัญญาจ้างเป็นกรณีพิเศษ โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก เพราะเห็นว่าทำงานดีและเคยทำงานกับที่นี่มาก่อน โดยได้มีคำสั่งที่ 22/2551 จ้างนางสาวเอแคลร์ตั้งแต่วันที่ 18 ธันวาคม 2550 - 30 กันยายน 2551 ค่าจ้างเดือนละ 9,700 บาท และทำสัญญาจ้างตามคำสั่งดังกล่าว เมื่อครบกำหนดตามสัญญาจ้างก็มีคำสั่งจ้างนางสาวเอแคลร์ต่ออีก ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2551 - 30 กันยายน 2552 ค่าจ้างเดือนละ 9,700 บาท และได้ทำสัญญาจ้าง ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2551 ซึ่งก็เป็นไปตามคำสั่งจ้างด้วยชีวิตของเอแคลร์ก็ล้นลา ฮาเฮกับการสอนและการเรียนไป โดยไม่รู้ว่่าปัญหา กำลังจะมาถึงตัว

เพราะในเวลาต่อมาทางมหาวิทยาลัยฯ ตรวจสอบว่าคำสั่งที่ 22/2551 ที่สั่งจ้างนางสาวเอแคลร์ผิดพลาดไป เพราะอัตราเงินเดือน 9,700 บาท เป็นของผู้ที่จบวุฒิการศึกษาปริญญาโท ไม่ใช่ปริญญาตรีซึ่งจริงๆ ที่ถูกต้อง คือ 7,940 บาท...เลยออกคำสั่งแก้ไขคำสั่งที่ 22/2551 ในส่วนอัตราค่าจ้างให้ถูกต้อง ตั้งแต่วันที่ 18 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป และมีหนังสือแจ้งให้นางสาวเอแคลร์ทราบและแจ้งให้คืนเงินที่รับเกินสิทธิไป ตั้งแต่วันที่ 18 ธันวาคม 2550 - 29 กรกฎาคม 2552 เป็นเงิน 35,912 บาท ภายในวันที่ 21 มกราคม 2553 หากไม่ชำระจะระงับการจ่ายเงินเดือน เพื่อนำเงินส่วนที่ชำระเกินสิทธิกลับคืนต่อไป

แต่เอ!!! ทำไมแก้ไขเฉพาะคำสั่งการจ้าง แต่สัญญาจ้างกลับยังไม่ได้แก้ไข..

และหลังจากเดือนกรกฎาคม 2552 เป็นต้นมา ทางมหาวิทยาลัยชาญศาสตร์ก็ได้จ่ายเงินเดือนให้แก่นางสาวเอแคลร์ เดือนละ 7,940 บาท แทน หายไปจากเดิมตั้ง 1,760 บาทต่อเดือน ว้า!!! แย่จัง นางสาวเอแคลร์เห็นว่าตนเองไม่ได้ผิดอะไร จึงมีหนังสือถึงมหาวิทยาลัยชาญศาสตร์ขอให้ทบทวนการเรียกเงินคืนที่ได้รับเกินสิทธิและขอให้ยกเลิกการระงับจ่ายเงินเดือนของตนเอง ทางมหาวิทยาลัยชาญศาสตร์แจ้งว่านางสาวเอแคลร์ยังคงต้องคืนเงินที่ได้รับเกินสิทธิไปแต่เพื่อให้เดือนร้อนเกินไปนักก็สามารถผ่อนชำระได้

ในระหว่างที่มีการทวงเรื่องเงินเรื่องทองกัน มหาวิทยาลัยชาญศาสตร์ก็มีคำสั่งจ้างพนักงานสัญญาจ้างของปี 2553 โดยมีชื่อนางสาวเอแคลร์ด้วย ค่าจ้างเดือนละ 7,940 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552 - 30 กันยายน 2553 โดยยังไม่มีการทำสัญญาจ้าง

ระหว่างกัน เพราะเธอคิดว่าตนเองควรจะได้เงินเดือน 9,700 บาท ไม่ใช่ 7,940 บาท ซึ่งนางสาวเอแคลร์ก็ยังไปทำงานที่มหาวิทยาลัยอยู่ตามปกติ...

แต่ทำไปทำมากลับโดนระงับการจ่ายเงินเดือนตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 เป็นต้นมา ชะงัน!! และต่อมามหาวิทยาลัยชายุทธศาสตร์มีหนังสือแจ้งว่ายุติการจ้างนางสาวเอแคลร์ ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2553 เป็นต้นไป

เดือดร้อนสิครานี้ ให้หาเงินมาใช้คืน ตัดเงินเดือน และยังคงงานอีก มันกินจะทนแล้ว!!! อย่างงั้นยอมไม่ได้ละ ฉันทำผิดอะไร เงินเดือน 9,700 บาท ทางมหาวิทยาลัยก็เป็นฝ่ายพิมพ์สัญญาจ้าง พิมพ์คำสั่งและกำหนดมาเอง ก็ระบุจำนวนเท่านี้ เป็นความผิดของทางมหาวิทยาลัยเอง แล้วทำไมฉันต้องมารับผิดชอบ และยังงี้ก็ต้องผูกพันกันตามสัญญาจ้างสิ สัญญาจ้างว่าให้จ่ายยังไงก็ต้องจ่ายตามนั้นสิ!!!

ไม่ไหวจะเคลียร์ละ ขอยื่นกอดอก กลอกตาบน ทำปากเซิต แป็บ!!!

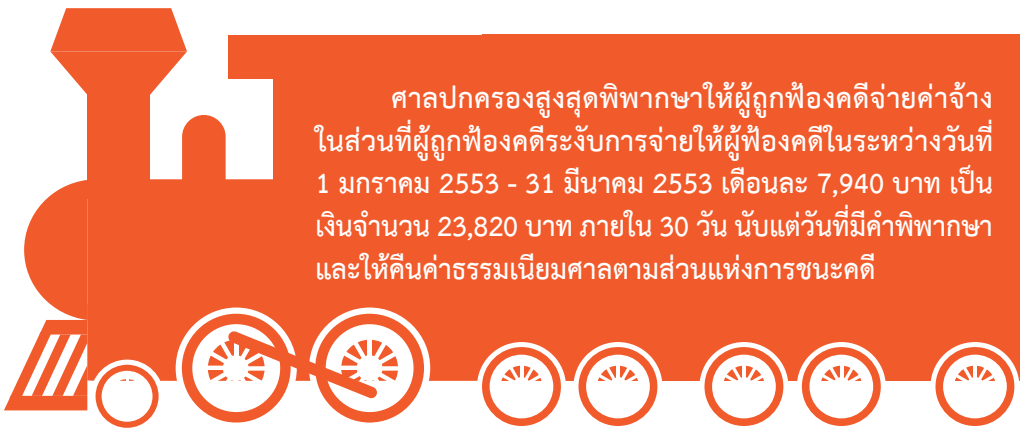
คราวนี้เรื่องเลยมาถึงศาลปกครองในบัดดล นางสาวเอแคลร์ (ผู้ฟ้องคดี) ฟ้องมหาวิทยาลัยชายุทธศาสตร์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) เพื่อให้ศาลสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินส่วนต่างของค่าจ้างที่ได้รับไม่ครบถ้วนของเดือนสิงหาคม - ธันวาคม 2552 เดือนละ 1,760 บาท รวมเป็นเงิน 8,800 บาท รวมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายค่าจ้างรายเดือนของตนเองที่ถูกระงับไว้ของเดือนมกราคม - มีนาคม 2553 เดือนละ 9,700 บาท รวมเป็นเงิน 29,000 บาท

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อในขณะที่มีคำสั่งจ้างผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมีเพียงวุฒิการศึกษาปริญญาตรี คือ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (คณิตศาสตร์) ผู้ฟ้องคดีจึงต้องได้รับอัตราค่าจ้างเดือนละ 7,940 บาท ตามวุฒิการศึกษาปริญญาตรีในขณะนั้นจึงจะถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีเคยทำงานเป็นอาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์กับผู้ถูกฟ้องคดีมาก่อน โดยได้รับเงินเดือนตามวุฒิปริญญาตรี และได้ลาออกไป เมื่อผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานที่จ้างกับผู้ถูกฟ้องคดีอีกโดยยังมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีเช่นเดิม จึงย่อมต้องทราบว่าจะพึงได้รับค่าจ้างรายเดือนตามวุฒิปริญญาตรีเดือนละ 7,940 บาท ไม่ใช่ 9,700 บาท ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการแก้ไขสัญญาจ้างลูกจ้างชั่วคราวเข้าปฏิบัติงาน ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2551 ในส่วนค่าจ้างให้ถูกต้องตามวุฒิปริญญาตรีของผู้ฟ้องคดี ข้อสัญญาจ้างจึงไม่สอดคล้องกับคำสั่งแก้ไขอัตราค่าจ้าง กรณีจึงต้องตีความสัญญาจ้างโดยพิจารณาถึงเจตนาอันแท้จริงมากกว่าถ้อยคำให้ตรงตามเจตนาของคู่สัญญาและตามความประสงค์ในทางสุจริตตามมาตรา 171 และมาตรา 368 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีเจตนาจ้างผู้ฟ้องคดีโดยให้ค่าจ้างตามวุฒิการศึกษา และ

ผู้ฟ้องคดีมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีจึงต้องเป็นอัตราค่าจ้างวุฒิปริญญาตรี คือ เดือนละ 7,940 บาท นับแต่วันที่ 18 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป

ฉะนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่จำเป็นต้องคืนเงินค่าจ้างส่วนต่างที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเกิน สิทธิเดือนละ 1,760 บาท นับแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2552 - 31 ธันวาคม 2552 เป็นเวลา 5 เดือน ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดียังคงทำงานที่จ้างกับผู้ถูกฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552 - 31 พฤษภาคม 2553 แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีได้ตกลงทำสัญญาจ้างก็ตาม ผู้ฟ้องคดี ยังคงมีสิทธิได้รับค่าจ้างเดือนละ 7,940 บาท และผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่จ่ายค่าจ้างรายเดือน ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 - 31 พฤษภาคม 2553 รวม 5 เดือน เป็น เงิน 39,700 บาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายค่าจ้างที่ระงับ การจ่ายนับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม - 31 มีนาคม 2553 รวม 3 เดือน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิได้รับค่าจ้างที่ถูกระงับการจ่ายไป เป็นเงิน 23,820 บาท

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายค่าจ้าง ในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีระงับการจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีในระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2553 - 31 มีนาคม 2553 เดือนละ 7,940 บาท เป็น เงินจำนวน 23,820 บาท ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษา และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนแห่งการชนะคดี

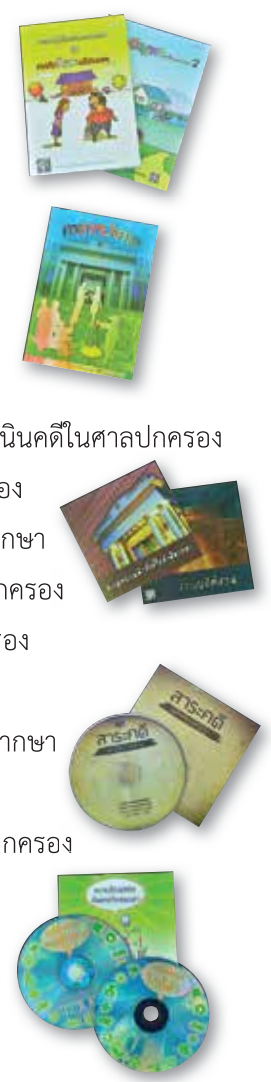

มีสิทธิได้เท่าไรก็จงพอใจในสิ่งที่ได้นะคุณเอแคลร์ ถ้าอยากได้มากกว่านี้ก็ต้องยกระดับความรู้ตนเองให้สูงขึ้น สำหรับหน่วยงานของรัฐก็ต้องขอฝากย้ำเตือนว่าเรื่องเงินๆ ทองๆ แบบนี้ต้องละเอียดถี่ถ้วนกันนิดนึง เห็นไหม!! พอผิดพลาดแล้วก็เกิดเป็นปัญหายุ่งยากตามมา เสียความรู้สึก เสียเวลา เสียเงินเสียทอง ชีวิตวุ่นวาย ไม่คุ้มกันเลย

และที่นี้..สถานีคดีปกครอง 5 ก็ขอจบเรื่องนี้ลงด้วยประการฉะนี้แล...

เอกสารประชาสัมพันธ์ของสำนักงานศาลปกครอง ประจำปี 2558

- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 1
- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 2
- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 3
- หนังสือสารแนะนำเกี่ยวกับศาลปกครอง
ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 1
- หนังสือสารแนะนำเกี่ยวกับศาลปกครอง
ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 2
- หนังสือคดีปกครอง...รู้ไว้บอกต่อ
- หนังสือศาลาหน้าศาล
- แผ่นพับ เรื่อง การเตรียมคำฟ้อง
- แผ่นพับ เรื่อง 4 ขั้นตอนสำคัญของการดำเนินคดีในศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา
- แผ่นพับ เรื่อง รู้จักกับตุลาการผู้แถลงคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง แนะนำเขตอำนาจศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระบบไต่สวน
- แผ่นพับ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษา
- วีซีดี เรื่อง การฟ้องคดีปกครอง
- วีซีดี เรื่อง สารคดี...บทเรียนชีวิตจากคดีปกครอง
- ซีดี เรื่อง ครบเครื่องเรื่องคดีปกครอง
- ซีดี เรื่อง ศาลปกครอง
ความเป็นธรรมคือภารกิจของเรา
- ซีดี เรื่อง เรื่องเล่าดีดีจากคดีปกครอง

สนใจเอกสารประชาสัมพันธ์หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม

โทร. 0 2141 1111 หรือ

ศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง
เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

www.admincourt.go.th
www.youtube.com/user/acmcc2014